

'Ασ' Όλα

Τὸ σὺμβολὸν μας: ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Τὰ καταστρεπτικὰ ἀποτελέσματα τῶν Γερμανικῶν ὀβουζίων ἐπὶ τῶν Ρώσων.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Η ΦΟΙΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΝΑΟΥΣ

Καθ' ἐκάστην, ἰδίᾳ δὲ κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ τὰς μεγάλας ἑορτάς, μᾶς καλεῖ ὁ Κύριος πλησίον Του. Οἱ κώδωνες τῶν ἱερῶν ἐκκλησιῶν διαρκῶς ἤχουσι, προτρέποντες τοὺς πιστοὺς εἰς προσευχήν. Πόσοι προθύμως σπεύδουσι νὰ συμμορφωθῶσι; πόσοι ὑπακούουσιν εἰς τὴν φωνὴν τοῦ Θεανθρώπου; Ὀλίγιστοι. Καὶ οὗτοι ἐκ συνηθείας ἢ ἐξ ἀνάγκης, ἐν ᾧ τὴν ἐκκλησίαν ὀφείλομεν ν' ἀγαπῶμεν καὶ νὰ φοιτῶμεν εἰς αὐτήν, πάντοτε μὲν, πρὸ πάντων ὁμῶς κατὰ τὰς τεταγμένας ἡμέρας.

Ἄς παρακινήσῃ ἡμᾶς εἰς τοῦτο ἡ παραδειγματικὴ ἀφοσίωσις καὶ εὐλαβὴς προθυμία εἰς τὴν κλήσιν ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Πρωτοκλήτου τῶν Ἀποστόλων Ἀνδρέου, οὕτινος τὴν μνήμην ἐτελοῦμεν τὴν παρελθ. Κυριακὴν· καθὼς δὲ ὁ Ἀπόστολος Ἀνδρέας καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Σίμων (Πέτρος), καθὼς καὶ πάντες οἱ λοιποὶ μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ μὲ ἀπλήν τινα πρόσκλησιν, μὲ ἐν «ἀκολούθει μοι», ἀμέσως ἠκολούθησαν, ὀπίσω Αὐτοῦ σπεύσαντες, οὕτω καὶ ἡμεῖς δεόν νὰ φοιτῶμεν τακτικῶς εἰς τοὺς ναοὺς, ὑπακούοντες εἰς τὴν θεῖαν πρόσκλησιν προθύμως καὶ εὐλαβῶς. Διότι ἡ τακτικὴ εἰς τοὺς ναοὺς φοίτησις διαθερμαίνει καὶ ζωογονεῖ τὴν πίστιν καὶ εὐσέβειαν ἡμῶν. Ἐν τοῖς ναοῖς τὰ πάντα συντελοῦσιν εἰς τὸ νὰ ἀνυψώσωσι τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν μας εἰς τὸν Θεόν. Ἐν αὐτῷ αἰσθανόμεθα, ὅτι πράγματι εὐρισκόμεθα ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ καὶ διεγείρονται ἐν ἡμῖν σχέψεις καὶ αἰσθημὰ θρησκευτικὰ, καὶ λαμβάνομεν ἔξοχα διδάγματα. Οἱ ὕμνοι, αἱ ψαλμοὶ, αἱ προσευχαὶ καὶ δεήσεις, τὰ ἀναγνώσματα τῶν Προφητῶν, τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῶν Ἀποστόλων, καὶ ἡ κατάλληλος ἀνάπτυξις τούτων, εἶναι μία συνεχὴς καὶ ζῶσα διδασκαλία.

Ἐν τῷ ναῷ ἐξεγείρεται καὶ ἐνισχύεται ὁ ζήλος ὑπὲρ τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς ἀρετῆς, διότι προβάλλεται εἰς μίμησιν τῶν Χριστιανῶν ὁ τέλειος βίος τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων, οἵτινες ὡς ἀστέρες πολὺφωτοι λαμπρύνουσι τὸ νοητὸν τῆς ἐκκλησίας στερέωμα. Ἐν τῷ ναῷ ὁ ἄνθρωπος εὐρίσκει παρηγορίαν καὶ παραμυθίαν ἐν ταῖς συμφοραῖς καὶ ταῖς θλίψεσι τοῦ βίου, διότι διδάσκεται ἐν αὐτῷ νὰ ἐλπίζῃ εἰς τὸν οὐράνιον Πατέρα, ὅστις καὶ θέλει καὶ δύναται νὰ παρηγορήσῃ τὸν δυστυχῆ καὶ πάσχοντα. Ἐν τοῖς ναοῖς λαμβάνει σάρκα καὶ ὄσπ' ἡ μεγάλη ἐλπίδα, τὴν ὁποῖαν ἐκήρυξε τὸ Εὐαγγέλιον εἰς τὸν κόσμον, ὅτι πάντες ὡς τέκνα τοῦ Θεοῦ εἴμεθα ἀδελφοί, ἄρα ἴσοι πρὸς ἀλλήλους.

Καὶ οὕτω συνδέονται ἐν τοῖς ναοῖς οἱ ἄνθρωποι διὰ δεσμῶν ἀρρήκτων ἀδελφικῆς ἀγάπης καὶ ἀντλοῦσιν ἐξ αὐτῶν δυνάμεις ἠθικὰς, δυνάμεις πνευματικὰς, ἵνα ἐκπληρώσωσι τὰ μεγάλα πρὸς τὸν Θεὸν καὶ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους καθήκοντα, τὰ ὁποῖα ἐπιβάλλει εἰς ἡμᾶς τὸ Εὐαγγέλιον. Τοιαύτη λοιπὸν ἢ ἐκ τῆς τακτικῆς εἰς τοὺς ἱεροὺς ναοὺς φοιτήσεως προσγινομένη ὠφέλεια.

Εὐτυχὴς ὅθεν ὁ Χριστιανός, ὁ θεωρῶν τὸ πρῶτιστον καὶ ἱερώτατον τῶν καθήκοντων αὐτοῦ τὴν ἀνελλιπῆ κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ τὰς λοιπὰς τεταγμένας ἡμέρας φοίτησιν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν μετ' Αὐτοῦ συνομιλίαν. Ἄς μιμηθῶμεν πάντες τὴν προθυμίαν τοῦ Πρωτοκλήτου Ἀνδρέου καὶ τῶν λοιπῶν συναποστόλων αὐτοῦ.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΑΙΩΝΙΑ ΘΕΑ

Οὐδὲν φέρει ὄνομα εἰς τὸ ἀρχαῖον Ὀλυμπιακὸν Πάνθεον, εἰς τὴν Μυθολογίαν τῶν Ἰνδιῶν, οὐδὲ εἰς τὰς θεοκρατικὰς βίβλους τῶν Βραχμάνων οὐδεὶς γίνεται λόγος περὶ αὐτῆς. Ἡ θρησκεία τῶν Γράκων καὶ τῶν Τιβεσίων δὲν τὴν παρέλαβεν, ἀλλὰ καὶ ἡ μεσαιωνικὴ θρησκοληψία, ἡ ἀγίασσα τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα, οὐδ' ἠξίωσε νὰ τὴν συγκαταριθμήσῃ μετὰ τῶν ἀπειραρίθμων λατρειῶν τῆς.

Καὶ ὁμῶς, διότι οὐδεμία θρησκεία τὴν ἀνύψωσιν εἰς περιωπὴν θεᾶς, δὲν εἶναι διὰ τοῦτο ὀλιγώτερον προσκυνητή. Καὶ δι' αὐτό, ἐνῶ ἡ ἀδιαφορία καὶ ὁ κόρος τοῦ λαοῦ ἄφινε νὰ καταρρέουν αἱ παλαιαὶ θρησκείαι, ἡ δὲ μελέτη τῶν φιλοσόφων ἐδημιούργει τὴν ἀμφιβολίαν εἰς τὴν πίστιν καὶ αἱ ἐπαναστάσεις κατεκρήμνιζον ναοὺς καὶ ἱερά, αὐτῆ, ἡ θεὰ τῶν αἰώνων, ἡ θεὰ τῆς ἀνθρωπότητος, ἡ μυστικὴ καὶ ἄδηλος, δὲν κατέρρεεν ὑπὸ τὰ ἐρείπια τῶν σὺκτηρίων οἴκων, δὲν ἐλησμονεῖτο μαζὶ μετὰ τὴν σωρείαν τῶν ἄλλων θεαινῶν, τὰς ὁποίας περιβάλλει ἡ λήθη, καὶ τῶν ὁποίων τὰ λείψανα ἀνασύρει τῶν ἀρχαιολόγων ἡ σκαπάνη.

Καὶ ἀκριβῶς δι' αὐτό, διότι δὲν περιείχετο εἰς οὐδὲν θρησκευτικὸν σύστημα, διὰ τοῦτο καὶ διατελεῖ αἰωνία, ἐπιβλητικὴ, ἀθάνατος, μὴ φοβούμενη μεταλλαγὰς τῆς ἀνθρωπίνης σκέψεως, οὐδὲ πτοουμένη διὰ τὴν ἀστάθειαν τῶν συμπαθειῶν τῶν ἀνθρώπων.

Καὶ εἶναι αἰωνία. Ἀφ' ἧς ἡμέρας — τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς Δημιουργίας — ὁ ἄνθρωπος ἀντελήφθη τὴν ὑπαρξίν του καὶ ἔστρεψε πρὸς ἑαυτὸν τὰς φροντίδας του, ἡ θεὰ αὐτῆ ὑπῆρξε καὶ ἐλατρεύθη ὑπ' αὐτοῦ. Καὶ ἡ ἰδέα τῆς ὑπάρξεώς της παρηκολούθησε τὸν βίον τῆς ἀνθρωπότητος ἀπὸ τῶν πρώτων αὐτῆς ἀγρίων βημάτων, τὰ ὁποῖα ἐστμείωσεν ἐπὶ τῶν παρθένων καὶ θηριοβριθῶν δασῶν, μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν, ἐκτεθλημένη ἡ ἀνθρωπότης καὶ ἀσθενικὴ, ἔσυρε τοὺς πόδας της εἰς θεράδας εἰθούσας μεγάρων, ὅπου τὰ δάση φαίνονται ἐπὶ τῶν εἰκόνων καὶ τὰ θηρία ἐπὶ τῶν ταπήτων.

Καὶ ἀκόμη τὴν παρακολουθεῖ. Δύναται ἡ ἀνθρωπίνη φυλὴ ν' ἀλλάξῃ πλείοτερον ἢ ὅσον ἠλλάξε, δύναται νὰ μεταβάλλῃ μορφήν, δύναται, μέγεθος, πιθανὸν νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν πρώτην, τὴν ἀρχεγονόν της, μορφήν, ἢ νὰ ἐκφυλισθῇ, καὶ περισσότερον ἀκόμη ἐν δὲν θὰ δυνηθῇ ν' ἀλλάξῃ: τὴν θεὰν αὐτήν, οὐδὲ θὰ δυνηθῇ νὰ λησμονήσῃ τὴν λατρείαν της.

Διότι τὴν λατρεύει φανατικᾶ. Οὐδεμία λατρεία ἐτηρήθη τόσον πιστά, ὅσον ἡ λατρεία τῆς θεᾶς αὐτῆς, ἂν καὶ εἶναι λατρεία ἀπαιτούσα θυσίας, ἀπαιτούσα σάρκα, ἰδρώτα, ἂν καὶ εἶναι θυσία, ἡ ὁποία ἀξιοὶ νὰ βλέπῃ θύματα, πτώματα, ἐρείπια, τέφραν...

Ἀπὸ τὴν κοπιώδη καὶ φρικιαστικὴν αὐτὴν θυσίαν ὁ ἄνθρωπος οὐδέποτε ἐζήτησε ν' ἀπαλλαγῇ, καὶ μὲ μανίαν, μὲ μέθην, μὲ ὀρμὴν φανατικοῦ θρησκοληπτοῦ, ρίπτεται, ἀγνοῶν ἴσως, ὅτι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον κάμνει, ἀποτελεῖ τὴν λατρείαν τῆς αἰωνίας αὐτῆς θεᾶς, ἣτις πολλάκις τοῦ εἶναι καὶ ἀγνωστος.

Ἐφαντάσθητέ ποτε τὸν πρῶτον ἄνθρωπον κατὰ ἀνάμικτον θηρίου καὶ ἀνθρώπου, γυμνόν, ὡς τὸν ἔρηψεν ἡ φύσις ἐπὶ τῆς γῆς, ὅταν μ' ἕνα λίθον, ἀντὶ μαχαίρας, καὶ μ' ἕνα κλάδον προσεπάθει νὰ δημιουργήσῃ ἐν ῥόπαλον; Τὸν ἐφαντάσθητε, ὅταν μὲ τὰ τυχερὰ φύλλα τῶν πρώτων καὶ τρυφερῶν δένδρων τῆς Δημιουργίας ἔκαμνε τὴν πρώτην τοῦ περιβολῆν;

Αἱ πρῶται αὐτοῦ, αἱ δειλαὶ καὶ ἀδέξια προσπάθειαι, ἀπετέλουν τὸ «εὐλογητὸν» τῆς μεγάλης ἱεροτελεστίας.

Πολλάκις ἠκούσατε διὰ τὴν μυθολογουμένην κλοπὴν τοῦ Προμηθέως καὶ τὴν ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ μεταλαμπάδευσιν τοῦ πυρὸς εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ἀνεπολήσατε δὲ τὸν ὑπεράνθρωπον αὐτὸν ποτίζοντα μὲ τὸ αἷμά του τοὺς βράχους καὶ τρέφοντα τοὺς ἀετοὺς μὲ τὸ ἥπαρ του.

Ἴδου ἡ πρώτη θυσία εἰς τὴν λατρείαν τῆς αἰωνίας αὐτῆς θεᾶς.

Ἐκτοτε ἡ γραφίς δὲν δύναται νὰ παρακολουθήσῃ τὴν ἐξέλιξιν τῆς φοβερᾶς λιτανείας τῆς Ἀναδιφήσατε τὴν ἱστορίαν· οἱ αἱματηροὶ πόλεμοι, τοὺς ὁποίους θὰ συναντήσετε ἐκεῖ, αἱ συγκρούσεις αἱ φρικιαστικαὶ τῶν ὁμάδων, αἱ ἐκατόμβαι τῶν νεκρῶν, τοὺς ὁποίους ἐδημιούργησεν ἡ Ἐρευνα, ἡ Ἐπιστήμη, ἡ γνῶσις, ἡ μανία, ὁ πόλεμος, ὅλ' αὐτὰ ἀποτελοῦν τὴν πένθιμον, ἀλλὰ καὶ ζωηφόρον λατρείαν της.

Καὶ σήμερον ἀκόμη ἡ κλαγγὴ τῶν ὄπλων, ἡ ὀρυμαγδὸς τῶν τηλεβόλων, ὁ δούπος τῶν πιπτόντων, αἱ στοναχαὶ καὶ οἱ ἀλλαλαγμοὶ τῶν συγκρουμένων, οὐδὲν ἄλλο εἶναι, παρ' ὅτι ἡ μακροῦν ἀπήχησις τῆς ἐξωτερικῆς λατρείας, τὴν ὁποῖαν ἡ ἀνθρωπότης προσφέρει εἰς τὴν αἰωνίαν αὐτὴν θεὰν.

Καὶ ἡ θεὰ αὐτῆ εἶναι ἡ Πρόοδος.

Θ. Κ. Μ.

Η ΖΩΗ ΜΑΣ

Εἶναι τὸ δένδρο τῆς ζωῆς μας
σὰν ἐρημιὰ,
ποὺ καθεμιὰ
τοῦ ἡλίου γρήγορη, τρολλὴ ἀχτιδα
σκορπάται, χάνεται. Καὶ τῆς ψυχῆς μας
σβύνει μέσ' τ' ἄπειρο ἡ δόλια ἐλπίδα
τὴν ἀπονία.

Κι' ἀρχίζει ἀγνωστο πειὰ τὸ ταξίδι.
μ' ἄγια ἀρχή,
ὅσο νάρθη
τῆς τρικυμίας τὸ κρυφὸ κῆμα,
π' ὄλο νεκρώματα καὶ πίκρες διδαι,
καὶ νὰ προβάλλῃ στὸ μαῦρο μνήμα
χαμοῦ ψυχῆ.

Ζητῶντας ἴσκιον, βρῖσκουμ' ἀντάρα,
καὶ γὰ πηγὴ
μέσα στὴ γῆ
σπέρμα φαρμάκου. Τότε κι' ἡ πλάνη
μᾶς ζωντανεῖνε νεκρὴ κατάρα,
κι' ἡ ἐρημιὰ μας τότε πειὰ χάνει
δροσιὰ κι' ἀγῆ.

Κ. Ζ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

Φύσις καὶ πτώχεια,
Σβύστε πικρὰ
Σὲ χιονοβόρχεια
Θανατερὰ.

Ἄλλὰ χαρούδια
Ἐστὴν ἀρχοντιά,
Πῶχει τραγούδια
Χοροῦς, φωτιά.

Μέσα 'στὸ χιόνι
Ἡ χειμωνιά
Νεκρὴ διπλώνει
Καὶ τὴ χρονιά!

Κ. Π.

ARABIKAI PAROIMIAI

Ἄς Συνηθεῖσατε νὰ πράττετε τὸ ἀγαθόν, διότι ἡ συνήθεια εἶναι δευτέρα φύσις.

Ἄς ἔχθροτης τῶν συγγενῶν εἶναι φοβερότερον τοῦ δήγματος τῶν σκορπιῶν.

Ἄς Οἱ φιλάργυροι πλοῦσοι ὁμοιάζουσι πρὸς τοὺς ἡμίονους καὶ τοὺς ὄνους, οἵτινες, ἐνῶ φέρουσι χρυσὸν καὶ ἄργυρον ἐπὶ τῆς ράχews των, τρώγουσιν ἄχυρον καὶ κριθῆν.

Ἄς Μελέτα, ἐφ' ὅσον δὲν δύνασαι ν' ἀποκτήσῃς μίαν ἐκπαίδευσιν. Ἡ γνῶσις δὲν ἀπαντᾶται, παρὰ εἰς τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ἐπιδιδόμενους εἰς τὴν μελέτην.

→ ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ ←

ΕΡΩΤΙΚΗ ΠΑΡΑΦΡΟΣΥΝΗ

Χάθηκε για πάντα! Στο βάθος των ελαιών δεν φαίνεται πια η νεράιδα της έξοχης. Δεν ακούεται η γλυκειά της φωνή. Δεν μαγεύουν τους άλλους τα μαυρά της μάτια και τα σγουρά μαυρά της μαλλιά. Δεν θωπεύουν τ' άσπρα της χερσάκια τ' άνθη του άγρου. Δεν αιχμαλωτίζουν πια καρδιά ψυχή τα πάλλευκά της στήθη. Και τα γερά της ώρατα ποδαράκια δεν πατούν σ' αυτό το χώμα, που βασιλεύει η ψευτιά.

Δεν είναι στη ζωή! Πάει... Πήγε σ' άλλο μέρος, σ' άλλον τόπο, για ν' αναπαυθῆ ἢ ψυχή της, για ν' απομακρύνῃ κάθε συλλογισμό ἀπ' τὸ μυαλό της. Ἦτο μπουμπουκι μόλις εἴκοσι Ἄπριλιων. Ἦγάπησε στὰ δέκα ἐπτὰ της χρόνια. Καὶ ἀπὸ τὴν πολλή της ἀγάπη, ἤλθε στὴν τρέλλα. Καὶ ἔχει ἀποθάνει ἐδῶ καὶ εἴκοσι μέρες στὸ φρενοκομεῖον!

Δεν είναι πια στη ζωή! Πήγε ν' ανταμώσῃ τῆς ἄλλες φιληνάδες της, τὴν Λιλή, τὴν Μαίρη καὶ τὴν Καίτη, πῦναι στὸν ἐπάνω κόσμον, στὴν αἰωνιότητα...

...Τὸ τρελλοκόριτο. Ἔτσι ἰώλεγαν ἢ κακὲς γλώσσες, γιατί ἀγαποῦσε τὴν ἐξοχή, τὰ τραγούδια, τὸ πιάνο, τὴν κουβέντα, γιατί μονάχο του ἔκαμνε ὅλες τῆς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ, πῆγαινε γιὰ ψάνια, ἔσωνε ὅλες τῆς δουλειὲς τοῦ πατέρα της, πῶ ἐπαθε ἀποπληξία, καὶ γιὰ ὅλας αὐτὰς τὰς χάριτας, καὶ γιὰ ὅλη του τὴ νοικοκυροσύνη του, ἰώλεγαν τρελλοκόριτο σχεδὸν οἱ πλειότεροι.

Ἡ Ἀνδρομάχη — ἔτσι ὠνομάζετο — ἦταν μαθήτρια σὲ μιὰ ἀπὸ τὰς πολλὰς Ἰησουϊτικὰς σχολὰς πῶχει ἢ Πόλις — ἤηρε παπποδίστικη ἀνατροφή — καὶ πῆγαινε τακτικὰ στὸ σχολεῖο πρῶτ' καὶ βράδυ, χωρὶς νὰ κάμνῃ οὔτε μιὰ ἀπουσία, καὶ ἢ δασκάλα τὴν ἀγαποῦσε πολὺ, πειδὸ πολὺ ἀπὸ τ' ἄλλα κορίτσια τῆς τάξεώς της — καὶ γιὰ δὺο αἰτίας ἢ συμμαθητρίδες της τὴν φθονοῦσαν: γιατί ἦταν πρῶτη στὰς ξένας γλώσσας καὶ πρῶτη στὴν ὄμορφιά!

Ἦταν ὄμορφη, καὶ αὐτὸ μποροῦσε νὰ δώσῃ κάποιον κρυφὴ ἐλπίδα στὸν ἄμοιρον πατέρα, πού ἔπασχε ἀπὸ μεγάλη πτώχεια. Καὶ γιὰ τὴ γρηά μάννα ἦταν τὸ καμάρι της, κ' εὐχαριστοῦσε τὸν Παντοδύναμον, πού πρόφθασε καὶ τὴν εἶδε τρανὴ κοπέλλα. Κάποτε ἢ κυρὰ Δημήτρα — Δημήτρη λέγανε τὸν ἄνδρα της — ἔλεγε μὲ πόνο στὴν καρδιά στὴν καλή της φιληνάδα — πῶς ἢ λαχτάρει τῆς εἶναι ἐπάνω στὰ χρόνια... καὶ βέβαια τῆς χρειάζεται ἕνας καλὸς καὶ ἄξιος γαμπρός, γιὰ νὰ μπορῆ νὰ κυβερνήσῃ καλὰ τὴν μελλούμενὴν του γυναίκα, ἀλλὰ τὸ κακὸ εἶναι, πού δὲν ἔχει προίκα... Τί νὰ σοῦ φκιάσουν δὺο - τρεῖς ἄλλαξιὲς ἀσπρόρρουχα, δέκα ἢ δέκα πέντε ρίζες ἔλγες καὶ μετρητὰ ἴσια μὲ δεκαπέντε λίρες!

— Ἐ! κυρὰ Πέτρα, στὴ σημερινὴ περίστασι εἶναι δύσκολο στὸ γονεῖο νὰ παντρεύσῃ τὸ κορίτσι του.

Αὐτὸ τὸ βράδινο κατέτρωγε τὸ κακόμοιρο ἀνδρόγυνο· καὶ λυπητερὰ καὶ μὲ βαθύ πόνο ἀκουε κανένας νὰ γλυκοκουβεντιάξουν τοὺς δὺο ἀγαπημένα, καὶ μέσα ἀπὸ τὰ πολλὰ λόγια ξεκαθάριζε τὰς λέξεις, πού δίνουν τὴν χαρὰν ἀντὶ τῆς λύπης, τὸ χαμόγελο ἀντὶ τοῦ κλάμματος: «ἔχει ὁ Θεός».

Τὰ κοραλένια της χεῖλη εἰδειχναν ὀλοφάνερα τὰς δὺὼς πρόξεις, καὶ τὰ λόγια της, πού δὲν εἶχαν ἀκόμη λεκιασθῆ ἀπὸ τὸ αἶσθημα, πού τὸ λέμε Ἔρωτα!

Πρῶτ' στῆς ὀκτώ, πῆγαινε σχολεῖο, καὶ ἀπαντοῦσε λογὶς - λογὶς ἀνθρώπους, ἀπὸ τὸν ἀριστοκράτην ἴσια μὲ τὸν χαμάλην. Ὅλοι αὐτοὶ τῆς ἔρριχναν ἀχόραταγες ματιὲς καὶ γλυκὰ λογάκια. Καὶ ἄλλος εἶχε τὴν ἀναίδεια νὰ τῆς στέλῃ μυστικὰ κρυφὰ φιλάκια. Καὶ ὅλα αὐτὰ ἢ Ἀνδρομάχη τὰβλεπε μὲ περιέργεια, τῆς φαίνονταν δὲ περιέργεια, γιατί καμμιά φορὰ δὲν ἀκουσε ἀπὸ τὴ μάννα της νὰ τῆς πῆ γιὰ τὸν Ἔρωτα...

Ἡ Ἀνδρομάχη εἶχε φιληνάδα ἕνα πλουσιοκόριτο, καὶ πῆγαινε καὶ μάθενε πιάνο, γιατί τὸ μάθημα αὐτὸ ἦταν ὑποχρεωμένον καὶ ἀπὸ τὸ σχολεῖο. Στὸ σπῆτι πού πῆγαινε, ἔρχονταν καὶ ἕνας ἐξάδελφος τῆς φιληνάδας της. Ἦταν πολὺ ὄμορφος καὶ δούλευε σὲ μιὰ τράπεζα. Αὐτὸς ὁ νηὸς μῆκε στὸ μάτι της, καὶ ἐκεῖ πῦναιζε τὰχανε ἀπὸ τὴν ντροπὴ της. Ἡ καρδιά της ἄμα τὸν κύταζε κτυποῦσε δυνατώτερα, τὰ χεῖλη της τρεμόπαιζαν καὶ

δὲν μποροῦσε καθαρὰ νὰ κουβεντιάσῃ, καὶ γύρευε νὰ μὴ τὸν χάνῃ ἀπ' τὰ μάτια της. Αὐτὴ ἢ τρελλὴ κατάστασις τῆς ἔφερε σὲ μιὰ δεινὴ θέσι, καὶ δὲν ἤξερε γιατί αὐτὴ ἢ ἀλλόκοτος χαρὰ γιὰ τὸ νηὸ ἐκείνο τῆς εἰδνε πλειότερο θάρρος. Καὶ δὲν ἤξερε γιατί τόσο τὸν ἀγάπησε... Καὶ πολλάκις ἐξήτει ν' ἀνοίξῃ τὸ μικρὸ της στοματάκι, ἀλλὰ ἢ παιδικὴ της πρόληψις δὲν τὴν ἄφινε νὰ πῆ τίποτε... ὡς πού ὁ νηὸς δὲν βράσταξε πια — τὸ βέλος τῆς Ἀφροδίτης τὸν τσίμπασε ὀσχημα — καὶ ἐνίκησεν ὁ ἀσάλευτος νόμος τῆς φύσεως...

Καὶ τώρα, τρελλὴ ἀπ' τὴν χαρὰν της, ἐδιάρβασε τὸ γράμμα μὲ τὴν μεγαλειτέραν εὐχαρίστησιν. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα, ἀντὶ γι' ἀπάντησιν πρὸς τὸν καλὸν της Γιάννη, τῦπε πῶς καὶ αὐτὴ συμμερίζεται τὴν σκέψιν, πού τῆς πρότεινε. Ἀπὸ τὴν ὥραν ἐκείνην ἄλλαξε τὸ χρῶμά της, δὲν ἤξερε πού βρισκότανε — τὰ ἔλεγε κατόπιν τῆς φιληνάδας της — γύρευε ν' ἀποκρίνεται μὲ ἐνικὸ ἀριθμὸ καὶ μὲ χαμόγελο εἰς τὰ ἐρωτήματα τοῦ Γιάννη. Κ' ἔτσι ἢ φιληνάδα της ἔμεινε μὲ ἀπορία πῶς τάχατες ἀπόψε ἦταν εὐθυμὴ ἢ Ἀνδρομάχη, πῶς δὲν τῆς ἄρσαν καθόλου οἱ τρόποι τοῦ ἐξάδελφου της. Καὶ ὅμως δὲν μπόρεσε νὰ καταλάβῃ τίποτε καὶ ἔμεινε σ' αὐτὴν μυστήριον σκοτεινὸ.

Τὴν νύκτα ἀπὸ νωρὶς κλείσθηκε στὴν κρεββατοκάμαρα γιὰ νὰ κοιμηθῆ. Ἔβγαλε ἀπὸ τὸν κόρφο της τὸ γράμμα, πῦχε μέσα γραμμένο ἐκείνος... Θυμήθηκε τὸν Γιάννη καὶ τὴν Ἄννα, καὶ διάβασε τὸ γράμμα αὐτὸ ἴσια μὲ εἴκοσι φορὰς. Δὲν τὸ χῶρταινε. Θυμήθηκε πού ἔπαιξε κάτι τοῦ Μπετόβεν καὶ μὲ τοῦτο πῆρε τὰ μυαλὰ τοῦ Γιάννη της. Θυμήθηκε, πού ὅταν πῆρε τὸ χέρι τοῦ Γιάννη, ἔτρεμε, ἔτρεμε δὲ πλειότερο καὶ τὸ δικό της. Θυμήθηκε ὅταν πρῶτοχόρευε στὸ σαλόνι μαζί του, καὶ γιὰ πρῶτη φορὰ καταλάβερε ἀνδρικό χέρι νὰ κρατᾶ σφιχτὰ τὴ μέση της. Θυμήθηκε τὴν καλή της φιληνάδα, πού τὴν ἔλεγε πού πέρασε χαρούμενη ζωὴ μὲ τὸν ἀγαπητικὸν της, καὶ πῶς τῆς ἔλεγε ναῦρη καὶ αὐτὴ κάποιον γιὰ νὰ καλοπερνᾷ αὐτὴ τὴν ψεύτικη καὶ ἄλλη ζωὴ. Θυμήθηκε πῶς ἢ μαθήτριες τὴν λέγανε πῶς ἦταν ἢ πειδὸ ὄμορφη μέσα σὲ ὄλο τὸ σχολεῖο. Θυμήθηκε ὅλα αὐτὰ καὶ ἄλλα τόσα.

Πόσο γρήγορα κατόπιν διάβηκαν ὅλα ὡς τὴν ἡμέρα, πού ἐκείνος τὴν ἐγέλασε!...

Μὲ ξέπλεκα τὰ μαλλιά, ἀπαισία μορφή, γυρίζει ἀδέσποτη στὰ σοκάκια. Τρέχει χερμῶνα καιρὸ στὴν ἐξοχὴ γιὰ νάβρῃ λουλούδια, γιὰ νὰ προσφέρῃ στὸν ἀγαπητικὸν της, σ' ἐκείνον πού δὲν τὴν ἐσεβάσθη...

Ὅλοι τὴν συμπαθοῦν καὶ τῆς δίνουν ἕνα κομμάτι ψωμί. Δὲν ἀκούεται πια ἀπὸ στόμα εἰς στόμα: «τρελλοκόριτο», ἀλλὰ «κακόμοιρο». Καὶ ἢ Ἐκκλησία τὴν λυπήθηκε καὶ ἔκανε συνδρομὴ γιὰ νὰ τὴν πᾶνε στὸ φρενοκομεῖο...

...Τώρα σιγὰ καὶ λυπητερὰ ἀκούεται ἢ καμπάνα. Ἔνας παπᾶς μ' ἕνα ξύλινο σταυρὸ καὶ δέκα ἀνθρώποι τὴν συνοδεύουν.

Μέσα ἀπ' αὐτοὺς ἀκούεται μιὰ ἀγρία φωνή, κάποιον δίκαιο ξεφωνητὸ — εἶναι τῆς μάννας γιὰ τὸ παιδί της!

Ὁ δύστηνος πατέρας της, ἄμα ἔμαθε τὴν τρέλλα τοῦ κοριτιοῦ του — δὲν ἐπρόφθασε νὰ πῆ οὔτε ἕνα λόγο — καὶ ἀπέθανε! Ὁ Γιάννης, πού ἔφερε τὴν συμφορὰν μέσα στὸ πτωχικὸ σπῆτι τῆς Ἀνδρομάχης, δὲν δίνει πεντάρια στὸ τρομερὸ αὐτὸ δράμα.

... Ἄσπρα κερνία χερσάκια, ἀθήρα βλεμματάκια, καλοκαμομένον σωματάκι, δὲν εἶναι πια στὴ γῆ νὰ ξετρελλάνουν τοῦ πόνου διαβάτην.

Δὲν εἶναι πια τέτοια ὑπαρξὲς στὴν ζωὴν!

Γ. ΧΙΛΙΑΡΧΟΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

ΣΑΝ ΕΡΩΜΕΝΟ ΤΗΣ...

Μὲ τὸν αἰωνίως γρυνιάρην φίλον μου εὐρέθημεν πρὸς ἡμερῶν εἰς τὸ Σκέτιν, τὸ ἀριστοκρατικὸ αὐτὸ κοσμομάζευμα τοῦ Πέραν. Τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια καὶ σ' αὐτὸ, μὲ τοὺς αἰωνίους δηλαδὴ τύπους, τοὺς ἀμεταβλήτους γλεντζέδες, τὰς γνωστὰς στερεοτύπους σουλφιδας, τὸ ἴδιο πάντοτε χαριτωμένο σκετάρισμα καὶ τοὺς αὐτοὺς ὁμίλους κυριῶν καὶ δεσποινίδων, αἱ ὁποῖαι, νοητέστατα ποζάρουσαι σ' τὰ εὐρύχωρα καλαμόπλεκτα καθίσματα, παίρνουν τὸ ἀπογευματινὸν τσαῖ καὶ ἐπάνω σ' αὐτὸ λύνουν ὅλα τὰ κοινωνικὰ ζητήματα.

Σ' τὸ πλάνι μας ἀκριβῶς ἐκάθιστο ὁμιλοῦ

τοιούτων κυριῶν γνωστῶν, αἱ ὁποῖαι, ἀφοῦ ἐκεράτσησαν ὅλους τοὺς εἰς τὸ Σκέτιν ἀρσενικοὺς ἢ θηλυκοὺς καὶ δι' ἕκαστον ἐξ αὐτῶν δὲν ἔλειψαν νὰ εὗρουν κάτι, τὸ γύρισαν ἔπειτα καὶ κατέληξαν εἰς τὸ συζυγικὸν κεφάλαιον.

Αὐτὸ, κατὰ γενικὸν κανόνα, εἶναι ἢ ἀδυναμίαν κάθε ὑπάνδρων κυριῶν, αἱ ὁποῖαι, ὅταν κἄπου συναθροίζονται, εὐρίσκουν τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἀπολύσουν ὅλα τὰ ἀρωματώδη ἐγκώμια διὰ τὸ τυχὸν «πολὺ καθῶς πρέπει» ἔτερον ἡμισύ των, ἢ, τοῦναντίον, νὰ ἀραδειάσουν ἕνα σωρὸ ἀνατριχιαστικὰ διὰ τὰ ἀνάποδα τοῦ συμβίου των, ὁ ὁποῖος δι' αὐτὸν ἢ δι' ἐκείνον τὸν λόγον δὲν τοῖς εἶναι εὐχάριστος. Διὰ τὸ δεύτερον μάλιστα αὐτὸ, θὰ ἠτόχημην ἀπὸ καρδίας νὰ μὴ τύχῃ ποτὲ νυμφευμένος κύριος νὰ ἀκούσῃ τί ἢμπορεῖ νὰ ἐκστομίση γλυκὸ κερμὸ στοματάκι διὰ τὸν κακὸν σύμβιον του, διὰ τὸν ὁποῖον οὔτε καὶ συνηνωμένη ἢ Κόλασις θὰ ἦτο δυνατόν νὰ δώσῃ καὶ ἀσθενὴ ἀκόμη εἰκόνα.

Τὸ εὐχάριστον εἶναι, ὅτι δὲν πρόκειται περὶ τοιούτων ἐκ τῶν παρακαθημένων μας εἰς τὸ Σκέτιν, ὡς ἐκ τοῦ ὁποῖου οἱ ἀναγνώσται τοῦ «Ἀπ' Ὅλα» δὲν θὰ αἰσθανθοῦν οὔτε ἀνατριχίασιν δι' ὅσα τυχὸν θὰ ἐμάνθανον, ὅτι τὰ τρυφερὰ των ἡμίση τόσον σκληρῶς ἐκστομίζουσι, ἀλλ' οὔτε καὶ ἀγανάκτησιν θὰ δοκιμάσουν, διότι τὸ ἀσθενές, τὸ ἀδύνατον καὶ τρυφερὸν φύλον, παρὰ τὴν εὐαγγελικὴν διαταγὴν: «ἢ γυνὴ νὰ φοβῆται τὸν ἄνδρα», τολμᾷ τόσον ἀποφασιστικὰ καὶ ἀφοβα νὰ ρίπτῃ τὸ γάντι εἰς τὸ ὑπέρτερον κατὰ φύσιν καὶ κατὰ νόμον φύλον.

Πρόκειται λοιπόν, ἴσως ἐκ θαύματος, περὶ ὁμίλου κυριῶν ὑπάνδρων, αἱ ὁποῖαι πρὸς στιγμὴν εὐρέθησαν κατευχαραστημέναι ἀπὸ τοὺς συζύγους των. Καὶ φαντάζεσθε τί μέλι καὶ τί ζάχαρι εἰς τοιαύτην περίπτωσιν ἦτο δυνατόν νὰ χυθῆ ἀπὸ τὰ ζαχαρένια ἐκεῖνα στοματάκια, ἐσάμικ ἐννοεῖται εὐρίσκαν καιρὸν, μετὰ τὸ ρυθμικὸν ρόφημα τοῦ τσαγιοῦ των, νὰ ἀσχοληθοῦν καὶ εἰς τοῦτο.

Ὁ φίλος μου, ὁ αἰώνιος μισογύνης καὶ διακόπως γρυνιάρης, μὲ δυσπιστίαν ἱεροεξεταστοῦ, ὅταν οὔτως ἦκουε τὸν Γαλιλαῖον νὰ διδάσκη περὶ τῆς κινήσεως τῆς Γῆς περὶ τὸν ἥλιον, ἐδέγετο ὀλην ἐκείνην τὴν πλαγιὴν μας γυναικειαν φιλαρίαν, ἢ ὁποῖα μὲ τὸ περιπλέον ζωηρὰ παρουσιάζετο μὲ ἕνα συνεχὲς ἐγκώμιον τῶν λατρευτῶν συμβίων. Ἦλθε στιγμὴ, κατὰ τὴν ὁποῖαν καὶ ἐστενοχωρεῖτο διὰ τοῦτο καὶ ἐπερίμενε κάποιαν νὰ ἀσπάξῃ εὐκαιρίαν, διὰ νὰ μὲ περιλιύσῃ μὲ τὰς ἀντιθέτους ιδέας του.

Καὶ ἢ στιγμὴ δὲν ἤργησε νὰ ἔλθῃ. Ἡ πλέον χαριτωμένη ἐκ τοῦ ὁμίλου, γεμάτη ζωὴ καὶ εὐμορφία, ἀφίνουσα κατὰ μέρος τὸ μισοπιόμένο τσαῖ της, καὶ παραμερίζουσα τὰ ἀκριβὰ γυναιρικά της, διὰ νὰ φανῆ ὁ κρινόλευκος λαιμὸς της, εἶπε περιπαθέστατα:

— Ὅσο γιὰ μένα, τὸν ἄνδρα μου τὸν ἀγαπᾷ θεορὰ, σὰν ἐρωμένο μου...

Καὶ ὁ φίλος, τιναχθεὶς, σὰν νὰ τὸν ἐκέντησαν χίλια βελόναι, λέγει μὲ θρίσμβον:

— Τ' ἀκούς; Νὰ κ' αὐτὴ ἀπὸ τὴν αἰωνίαν γυναίκα. Ἀγαπᾷ τὸν οὐζυγὸν της σὰν ἐρωμένο της!

— Καὶ τί μὲ τοῦτο;

— Ἔτσι αἰ; Ὡστε κάθε σύζυγος εἶναι ἀνάγκη νὰ ἔχῃ καὶ τὸν ἐρωμένο της, ἐπάνω εἰς τὸν ἔρωτα τοῦ ὁποῖου πρέπει νὰ κύπτῃ τὸ καλοῦπι τῆς συζυγικῆς ἀγάπης!

Ὁ φίλος μου ἐπῆρε φόρα εἰς δόγματα καὶ φιλοσοφίας, αἱ ὁποῖαι ἦτο δυνατόν νὰ ἐμπνεύσουν ὄχι πλέον ἐμὲ μόνον, ἀλλὰ καὶ νὰ ρυθμίσουν τὰς ἐργασίας ὀλοκλήρου κοινωνιολογικοῦ συνεδριοῦ. Δὲν ἐδοκίμασα νὰ τὸν ἀντιλέξω, καὶ διότι δὲν ἤθελα νὰ ἐξεγείρω περισσότερον τὴν περιέργειαν τῶν γειτονισσῶν σουλφιδων μας, αἱ ὁποῖαι ἀρκετὰ ἀντελήφθησαν ἀπὸ τὴν μισογυνικὴν συζήτησιν τοῦ φίλου μου, ἀλλὰ καὶ διότι τὴν στιγμὴν ἐκείνην μὲ ἤλθεν εἰς τὸν νοῦν ἢ ἀγρία σκέψις τοῦ Βαλζάκ, ὁ ὁποῖος λέγει: «Ὁπου σκοντάφτει ὁ σύζυγος, τὰ καταφέρνει ὁ ἐραστής, διότι αὐτὸς ὑπακούει εἰς ὅλας τὰς ἀδυναμίας τῆς γυναικὸς καὶ μεταχειρίζεται ὅσα ὁ σύζυγος νομίζει, ὅτι δὲν πρέπει νὰ κάμῃ πρὸς τὴν οὐζυγὸν του».

Ὡρισμένως ἢ ἢ ἐν λόγῳ σουλφίς ἢ ὁ ἐρωμένος της ἔχουν μελετήσῃ τὸν Βαλζάκ. Καθόλου ὁμως παράδοξον νὰ τὸν πολυδιάβασαν καὶ οἱ δὺο.

Ἄσ...

Μετά την νίκην οι Γερμανοί ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης.

ΔΥΟ ΘΑΝΑΤΟΙ

Ποῖος σὰς ἐπώλησε, δυστυχισμένοι θνητοί, αὐτὸ τὸ ἀναίσχυντον ψεῦδος, ὅτι ὁ θάνατος εἶναι ἡ μεγάλη δημοκρατικὴ δύναμις, ἐνώπιον τῆς ὁποίας ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἴσοι; Ψεῦδος, δυστυχισμένοι μου ἄνθρωποι, ψεῦδος. Οἱ ἄνθρωποι πηγαίνουν εἰς τὴν αἰωνιότητα καθένας μὲ τὴν θέσιν του καὶ μὲ τὰς διακρίσεις του. Ἄν ὑπάρχῃ ἀκόμη μία μικρὰ θέσις εἰς τὸ ἀνάτιον τοῦ Χάρωνος — καὶ ἂν κατὰ συγκατάβασιν ὁ μέγας πορθμῆς παίρνῃ καὶ δωρεὰν εἰς τὴν λέμβον του — ὄρισμένως ὅμως ὑπάρχουν ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι κάμνουν τὸ ταξίδι τῆς Ἀχερουσίας λίμνης μὲ Ἀμερικανικὴν θιλαμηγόν.

*

Χθὲς τὸ πρωὶ εἶδα ἀπαξ εἶτι τὴν διαφορὰν μεταξὺ τῶν δύο θανάτων.

Ἐπερνοῦσεν ἡ μία κηδεὶα τοῦ πλουσίου καὶ δυνατοῦ ἀνθρώπου, θέαμα μεγαλοπρεπές, ἐπιδεικτικὸν καὶ ἀφθονόν. Ἄλογα ἔσυρον τὸν νεκρόν, ἄνθρωποι μὲ φράκα ἐσήκωναν τοὺς στεφάνους, οἱ ψάλλται ἐψαλλον μὲ ὄλην τὴν δύναμιν τῶν φωνητικῶν τῶν ὀργάνων, καὶ ἀπὸ πίσω ἠολούθει πυκνὴ συνοδεία τεθλιμμένων συγγενῶν καὶ φίλων.

Ἄμέσως, πανταχοῦ ἐσπάρη ἡ ἐπίσημος προσοχή. Οἱ διαβάται ἐστάθησαν καὶ ἀπεκαλύφθησαν. Εἰς ὑπερήτης, ὁ ὁποῖος εἶχε στήσει ψιλὴν κουβένταν μὲ τὸ σχετικὸν κοράσιον τῆς γειτονιάς, διέκοψε τὰς ἐργασίας τοῦ ζαχαροποιείου καὶ ἐστάθη εἰς προσοχήν. Ἔτσι ὁ νεκρὸς ἐπέρασε μεγαλοπρεπῆς καὶ καταθλιπτικῶς.

*

Μετά δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας ἐπέρασεν ἄλλος νεκρὸς, πτωχὸς αὐτὸς, ἀδύνατος, μεταβιάνων εἰς τὰ αἰώνια δώματα ἀπὸ ἑνα δωμάτιον τοῦ Νοσοκομείου, ἴσως μάλιστα ἀπὸ τὰ δωμάτια, εἰς τὰ ὅποια οἱ ἄρρωστοὶ δὲν πληρώνουν.

Τὸ θέαμα ἦτο ἀπλοῦν, ἀνεπίδεικτον, πτωχόν. Ἐνα ἄλογον ἀδύνατον καὶ μὲ τὸν σκελετὸν διαφανόμενον μέσα ἀπὸ τὸ δέγμα, ἔσυρε τὴν νεκροφόρον.

Στέφανοι δὲν ὑπῆρχον καὶ ἐπ' ἑνὸς κανεὶς δὲν εὐρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ βάλῃ τὸ φράκο του. Ψάλλτης δὲν ὑπῆρχε, διότι καὶ οὗτος ἦτο περικτός. Καὶ ἀπὸ πίσω μόλις ἦσαν πέντε-ἕξι πτωχοὶ ἄνθρωποι, γυναῖκα διπλωμένη εἰς τρία — ἡ χήρα — καὶ μία ἄλλη μὲ αἰματηρῶς κόκκινο σαλάκι.

Ἡ ἑδὸς αὐτὴν τὴν φορὰν ἔμεινεν ἀδιάφορος εἰς τὴν διάβασιν τοῦ νεκροῦ. Οἱ διαβάται ἔρριψαν μὴ ματιά καὶ ἐπροχώρησαν, ὁ κομπὸς ὑπερήτης, ἀφοῦ διώρθωσε μίαν σιγμὴν τὴν στάσιν του, ἐστράφη πρὸς τὴν νεαρὰν κόρην καὶ τῆς εἶπεν:

— Ἀδύνατον ἄνθρωπος ν' ἀγαπήσῃ στὴ ζωὴ του, ὅπως ἐγώ...

Ο Πισχάλινός.

Η ΧΑΡΙΣ

Ἐτερον συντελεστικὸν μέσον γοητείας, εἶναι ἡ χάρις. Εἶναι δὲ αὕτη ἡ ἁρμονία τῆς κινήσεως, τῶν τρόπων, τῶν χειρονομιῶν.

Εἶναι κατ' αὐθόρμητον, σχεδὸν ἀσυνείδητον, τὸ ὁποῖον δὲν διδάσκειται, ἂν δὲν ἔχῃ τις τὴν τύχην νὰ τὸ κατέχῃ ἐκ φύσεως.

Ἐγνώρισα γυναῖκας ὁμοφιλωνεικῆτως ἀσχήμους, αἰτινες ὁμως κατώρθωσαν διὰ τῆς χάριτός των νὰ κάμνουν νὰ λησμονηθῇ ἡ ἀσχημία των.

Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον προσβάλλει τὴν αἰσθητικὴν, δὲν εἶναι τόσον τὸ μὴ κανονικὸν τῶν γραμμῶν, ὅσον ἡ ἀταξία, ἡ ἔλλειψις ἁρμονίας. Καὶ αὕτη παρατηρεῖται εἰς πράξεις ὑπεροπτικάς, εἰς στάσεις ἄνευ χάριτος, εἰς φωνὴν προσποιημένην, εἰς χειρονομίας ἀκαλαισθητοῦς καὶ ἀδεξίας.

Ἡ ἀληθινὴ χάρις ἔχει ἰδιαίτερον ρυθμόν.

Εἶναι εὐστροφος, ἑλαφρά, φυσική. Ἡ προσπάθεια δὲν διαφαίνεται κἀν. Ἐν τῇ ἀναπαύσει διατελεῖ ἡρεμος καὶ γαληνιαία, καὶ κατὰ τὴν κίνησιν οὐδέποτε προκαλεῖ τὴν ἐνόχλησιν.

Ὁ χορὸς βοηθεῖ πολὺ τὴν ἐπίδειξιν τῆς ἀληθινῆς χάριτος, ἀλλὰ ταυτοχρόνως καὶ προοιδεῖ τὴν ἔλλειψιν αὐτῆς, ὅταν δὲν ὑπάρχῃ. Καὶ εἰς τὸν τρόπον ἀκόμη, μὲ τὸν ὁποῖον μία κυρία στηρίζει τὸν βραχίονά της εἰς τὸν ὄμον τοῦ καβαλιέρου της, καὶ εἰς τὸν τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον κρατεῖ τὴν κεφαλὴν καὶ παρακολουθεῖ τὸν ρυθμὸν τῆς μουσικῆς, διακρίνεται ἀμέσως ἂν κατέχῃ τὸ δῶρον τῆς χάριτος, τὸ τόσον ἴδιον εἰς τὰς γυναῖκας.

Καίτοι ἡ χάρις δὲν εἶναι διδακτὴ, ἐν τούτοις, ἐπειδὴ αὕτη στηρίζεται πολὺ εἰς τὴν εὐλυγιστίαν τῶν μελῶν καὶ τὸ ἁρμονικὸν τῶν κινήσεων, διὰ τοῦτο ἀπεδείχθη, ὅτι ἡ μὲν γυμναστικὴ τὴν βοηθεῖ πολὺ, ὁ δὲ καθεστὶκὸς βίος τὴν καταστρέφει.

Ἄλλ' ἂν ἡ φυσικὴ χάρις εἶναι ἐλκυστικὴ καὶ προκαλεῖ τὴν συμπάθειαν, δὲν ὑπάρχει πλέον ἀντιπαθητικὸν πρᾶγμα ἀπὸ τοὺς ἐπιπλάστους τρόπους, τοὺς ὁποῖους αἱ γυναῖκες θέτουν πολλάκις εἰς ἐνέργειαν, νομιζουσαι, ὅτι ἀντικαθιστῶσι τὴν χάριν καὶ ὅτι δι' αὐτῶν κατακτῶσι συμπάθειαν.

Ὁ τρόπος τῆς ὁμιλίας, αἱ κινήσεις, αἱ στάσεις, ὅλ' αὐτὰ ἀποκαλύπτουσι τὴν ἐξεζητημένην προσπάθειαν, καὶ τόσον διαφέρουσι τῆς ἀληθινῆς χάριτος, ὅσον ὁ ἀληθὴς χρυσὸς ἀπὸ τὸν ψευδῆ.

ΙΑΝΘΗ

Εἰς τὴν Λευκάδα μία κοιλὰς μετεβλήθη εἰς θάλασσαν. Δὲν εἶναι βέβαια ἡ πρώτη φορὰ, κατὰ τὴν ὁποῖαν τόπος, περιέχων θυμῶρια, μεταβάλλεται εἰς τόπον, περιέχοντα μυρίδες. Οὐχ ἦττον πάντοτε τὸ πρᾶγμα κάμνει ἐντύπωσιν.

Εἰς αὐτὰς τὰς περιστάσεις ἐνθυμούμαι ἕνα ἀξιόλογον παπᾶν — νομίζω, ὅτι εἶναι Γάλλος — ὁ ὁποῖος, καταγινόμενος καὶ εἰς τὴν γεωλογίαν, ἐπροφήτευσεν τίποτε ὀλιγότερον, παρὰ ὅτι μίαν ὥραιαν — διατὶ ὥραιαν; — πρωῶν θὰ ἐξυπνήσῃ ἡ Εὐρώπη, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν θὰ λείπουν ὅλη ἡ Ἑλλάς, ἡ Ἰταλία, ἡ Ἰσπανία καὶ ἕνα μέρος τῆς Γαλλίας. Ὑποπέτω, ὅτι, ἂν ὁ παπᾶς δὲν ἦταν Γάλλος, θὰ ἐθυσίαζε καὶ τὸ ὑπόλοιπον τῆς Γαλλίας εἰς τὴν προφητείαν του. Ἀλλὰ, ὡς Γάλλος ὁ ἄνθρωπος, ἐλυπήθη ἕνα μέρος τῆς πατρίδος του καὶ περιώρισε τὴν θάλασσαν ὡς τὰ βόρεια τῆς Γαλλίας.

Ἐάν ὁ ἀξιόλογος παπᾶς ἐξοῦσε πρὸ τριακοσίων ἐτῶν, θὰ ἐτσιτοιρίζετο ἀπλούστατα ἐπάνω εἰς μίαν φωτιάν, καμωμένην ἀπὸ ἕνα σπῆρον ξύλων. Καὶ μὲ ὅσα καὶ ἂν λέγωμεν, φρονῶ, ὅτι ἐκεῖνη ἡ ἐποχὴ ἦτον ἡ σοφοτέρα. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι εἰς αὐτὰς τὰς προφητείας ἔχει χάσει τὴν οὐρανὸν τοῦ ὁ Σατανᾶς, διὰ νὰ πειράξῃ τὸ ἀνθρώπινον γένος. Προτιμῶ ἀπέριως ἐδῶ ποῦ κάθωμαι νὰ ὑποχωρήσω ἑξαφνα κάτω ἀπὸ τὰ πόδια μου καὶ νὰ εὐρεθῶ εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης πρὸς μεγάλην ἐκπληξιν τῶν κοκωβιδῶν καὶ τῶν γαρίδων, παρὰ νὰ γνωρίζω τὸ πρᾶγμα πρὶν καὶ νὰ κάθωμαι μὲν εἰς τὸ ἔδαφος, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ κάρβουνα διαρκῶς, περιμένων πότε θὰ εὐαρσστηθῇ ἡ θάλασσα νὰ μὲ ρουφήξῃ. Καὶ ἐπὶ τέλος τί ἀφήσαμεν, παρακαλῶ, εἰς τὸ θεῖον, ὥστε νὰ τοῦ πάρωμεν καὶ αὐτὸ τὸ προνόμιον τῶν ἐκπλήξεων;

Ὅπως δὴποτε τὸ βέβαιον εἶναι, ὅτι ἡ γῆ δὲν ἐπῆρεν ἀκόμη τὴν ὀριστικὴν τῆς μορφῆς. Θῆλυ καὶ αὐτὴ, ἐννοεῖ νὰ μᾶς, κάμη νὰ περιμένωμεν, καὶ ἔχει τὰ καπρίτσια της. Ἄν δὲν ἐγνωρίζαμεν τὸ νέος της, θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχωμεν μίαν ἀπορίαν. Ἀφοῦ δὲν εἶναι ἀκόμη ὀριστικὴ ἡ φυσιογνωμία της, ἀφοῦ ἐκεῖ, ποῦ ἔχει βουνά, μεταφέρει πελάγη, καὶ ἐκεῖ ποῦ εἶναι τώρα πόντος, ξεφυτρώνουν νησιά, διατὶ τάχα ἐβιάσθη τόσον νὰ μᾶς γεννήσῃ;

Θὰ μοῦ ἀπαντήσετε, ὅτι αὐτὰ ὅλα τὰ πράγματα εἶναι ὑπόθεσις χιλιάδων ἐτῶν καὶ ὅτι ὁ πολιτισμὸς δὲν ἔμπορεῖ νὰ σταματήσῃ μέχρι τῆς ἐποχῆς, κατὰ τὴν ὁποῖαν ὁ ἀφρός τῆς θαλάσσης θὰ ἔξοσπῃ εἰς τὴν κορυφὴν τῶν Ἄλπεων.

Συμφωνῶ ἀπολύτως

Μ' ὅλα ταῦτα εἶναι θλιβερόν νὰ αἰσθάνεται κανεὶς, ὅτι δὲν κάθεται ἀσφαλῶς ἐκεῖ, ὅπου κάθεται, καὶ ὅτι ἡ γῆ ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ν' ἀλλάξῃ καταστάσεις καὶ νὰ γίνετα ὑγρὰ ἢ στερεὰ ἀναλόγως τῶν ἰδιοτροπιῶν της. Μία νέα φυσιολογικὴ θεωρία ἰσχυρίζεται, ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὄν θαλάσσιον, τὸ ὁποῖον διατηρεῖ ἀκόμη μέσα του μέγα ποσὸν θαλασσίων συστατικῶν. Πολὺ ὠραία! Ἀφοῦ ὁμως ἐπρόκειτο νὰ ξαναγίνῃ θαλάσσιον, διατὶ νὰ γίνῃ ἄνθρωπος;

Ὅσάκις σκέπτομαι αὐτὰ τὰ πράγματα, συλλογίζομαι πόσον καλλίτερον θὰ ἦτον, ἀντὶ νὰ γράφω σημειώσεις ἀνθρώπου, νὰ ἦμουν σπόρος, ὁ ὁποῖος δὲν θὰ ἔδιδε μίαν δεκάραν δι' ὅσας μεταβολὰς θ' ἀπεφάσιζε νὰ κάμη ἡ γῆ εἰς τὴν ὄψιν της.

Γ. ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΣ

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας θὰ κυκλοφορήσῃ

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

'ΑΩ' ΟΛΑ

τοῦ 1915,

ὑπέροχον διὰ τὴν κομψότητά του καὶ τὸν πλοῦτόν του, εἰς ἐκλεκτὴν ὕλην, ὠραίας εἰκόνας καὶ χαριτωμένας γελοιογραφίας.

Συνεργάται: Ὅλοι οἱ ἀριστεῖς τοῦ καλάμου καὶ τοῦ χρωστήρος.

Εἰκόνας, ἀληθινὰ ἀριστοτεχνήματα, ἀφθονώταται, θὰ κοσμήσῃ τὸ βιβλίον, τὸ ὁποῖον θὰ εἶναι: τὸ ὠραιότερον ἐνττύφημα, ὁ φαεινότερος σύντροφος, τὸ καλλιτεχνικώτερον δῶρον τῆς πρωτοχρονιάς.

ΙΑΝΘΗ

Ο καθεδρικός ναός του Μέις.

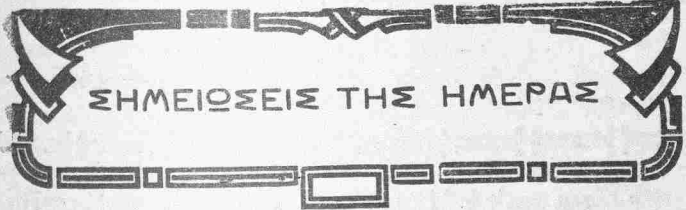
— "Οχι. Αὐτὸς ἐκυρίευσε κατόπιν τὸ Πόρτ-Ἀρθούρ. Ὁ πρῶτος ἀλώσας τὸ φρούριον, δὺς μάλιστα ὀλοκλήρους ὥρας πρὸ τοῦ Ἰάπωνος στρατηγοῦ, ὑπῆρξε πάλιν Ἰταλὸς συνάδελφος. Ὀνομάζεται, νομίζω, Τρίμπλιτς καὶ εἶναι Δαλματὸς τὴν καταγωγὴν. Ἦτο ἀνταποκριτὴς τῆς «Σφαίρας» τοῦ Λονδίνου εἰς Ρώμην, καὶ μόλις ἐξεργάγη ὁ Ρωσοϊαπωνικὸς πόλεμος, ἐφαντάσθη νὰ γίνῃ πολεμικὸς ἀνταποκριτὴς, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τὸ κουνήσῃ ἀπὸ τὴν θέσιν του. Ἡ «Σφαῖρα» συγκατένευσε, τοσοῦτον μᾶλλον, καθ' ὅσον ὁ Τρίμπλιτς ἤσχιζε νὰ σημειώσῃ σχετικὰς ἐπιτυχίας. Ἐίχεν εἰς τὸ δωμάτιόν του ἓνα χάρτην τοῦ πολέμου, καὶ ἐπὶ τῆ βάσει τῶν προγενεστέρων πληροφοριῶν ἐσημείωνεν ἐπιμελῶς τὰς θέσεις τῶν στρατευμάτων μὲ μικρὰς σημαίας. Ὀπλισμένος μὲ ἀρκετὰς στρατιωτικὰς γνώσεις, ἐκίνει αὐτὰ τὰ στρατεύματα σύμφωνα μὲ τὰς προβλέψεις του καὶ ἐτηλεγράφει τὸ ἀποτέλεσμα. Πολλάκις ἔτυχε νὰ συμπέσουν αἱ κινήσεις αὐταὶ μὲ τὰς πραγματικὰς εἰς τὸ θέατρον τοῦ πολέμου! Ἀλλὰ τὸ κολοσσιαῖον κατώρθωμά του ὑπῆρξεν ἡ ἄλωσις τοῦ Πόρτ-Ἀρθούρ. Σύμφωνα μὲ τοὺς ὑπολογισμοὺς του καὶ τὸς κινήσεις τῶν μικρῶν σημειῶν εἰς τὸν χάρτην, ὄφειλε νὰ πέσῃ καὶ τὸ φρούριον αὐτὸ μίαν ἡμέραν. Ὁ Τρίμπλιτς ἐσηκώθη πράγματι μίαν Κυριακὴν πρωΐ καὶ τὸ ἔρριξεν. Ἔστειλε τηλεγραφικὴν περιγραφὴν τοῦ γεγονότος τεσσάρων στηλῶν μὲ συγκινητικώτατας λεπτομερείας...

— Καὶ λοιπόν;

— Ὁ διάβολος ἠθέλησε, φίλε μου, νὰ πέσῃ ἀληθῆς τὸ Πόρτ-Ἀρθούρ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἀκριβῶς, δὺς μόλις ὥρας μετὰ τὸ τηλεγράφημα. Ἡ «Σφαῖρα» εἶχε κολοσσιαίαν ἐπιτυχίαν. Εἶχε κατορθώσει νὰ ἐκδώσῃ ἕκτακτον παράρτημα, μολονότι ἦτο Κυριακὴ. Καὶ οἱ «Τάιμς» καὶ τὸ «Νταϊηλυ-Τηλέγραφ» ἐσκανδαλίσθησαν. Ἔστειλαν ἀπεσταλμένους εἰς τὴν Ρώμην νὰ συμβληθῶν μὲ τὸν ἀνταποκριτὴν τῆς «Σφαίρας», ὁ ὅπολος διέδιδεν, ὅτι διετέλει εἰς σχέσεις καὶ ἐπικοινωνίαν τηλεγραφικὴν μὲ Ἰάπωνας ἀξιωματικούς, μένοντας εἰς δύο ὅπρὸ τὰς πρωτεύουσας τῆς Εὐρώπης, διὰ νὰ προπαγανδίζον τὸ Ἰαπωνικὸν ὄνομα καὶ νὰ ἐργάζωνται πρὸς ἔξαρσιν τῶν Ἰαπωνικῶν νικῶν, νὰ τηλεγραφῆ τὸς εἰδήσεις του καὶ εἰς τὰς δύο αὐτὰς ἐφημερίδας ἀντὶ ἀμοιβῆς ἑκατὸν χιλιάδων φράγκων! Πλήν, οἱ ἀπεσταλμένοι ἀπεκάλυψαν τὸν φαρσέρον, βοηθούμενοι ἀπὸ τοὺς ἐγγυρῶν δημοσιογράφους, οἱ ὅποιοι ἐφθόνησαν τὴν τύχην του: Σήμερον εἶναι μία παλαιὰ δόξα τῆς Ρωμαϊκῆς δημοσιογραφίας. Ὅταν μπαίνη τὸ βράδυ-βράδυ ἐπὶ τὴν «σαλα-στάμπα», οἱ νεώτεροι τὸν δείχνουν μὲ τὸ δάκτυλον καὶ ψιθυρίζουν:

— Ὁ ἐκπορθητὴς τοῦ Πόρτ-Ἀρθούρ!

Σ. Μ.

ΟΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ

Ἀφ' οὗτου τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Γαλλογερμανικοῦ πολέμου μεταφέρθη ἀπὸ τὸ δυτικὸν μέτωπον εἰς τὸ βορειοανατολικόν, ἢ ἀνθρωπότης ἐσώθη ἀπὸ μίαν μάστιγα: τοὺς ἀνταποκριτὰς εἰς τὴν Μπάλ, τὴν περιφέρουσαν Βισιλείαν.

Αἱ ἐφημερίδες τῶν τῶν ἔστειλαν εἰς αὐτὴν τὴν παραμεθόριον Βελγικὴν πόλιν, τὴν πλησιεστέρην πρὸς τὸ θέατρον τοῦ πολέμου, μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι καὶ θὰ ἠμποροῦσαν νὰ μαθαίνον. Οἰκτρά πλάνη! Οἱ ἄνθρωποι εὐρέθησαν ἀπὸ παντοῦ ἀποκεκλεισμένοι. Ἀπ' εἰδῶ αἱ Γαλλικαὶ προφυλακαί, ἀπ' ἐκεῖ αἱ Γερμανικαί, ἀπὸ πάνω τὰ Βελγικὰ συνοριακὰ στρατεύματα: ἀπὸ ποῦ νὰ ξεμυτίσουν; πῶς νὰ κινηθῶν;

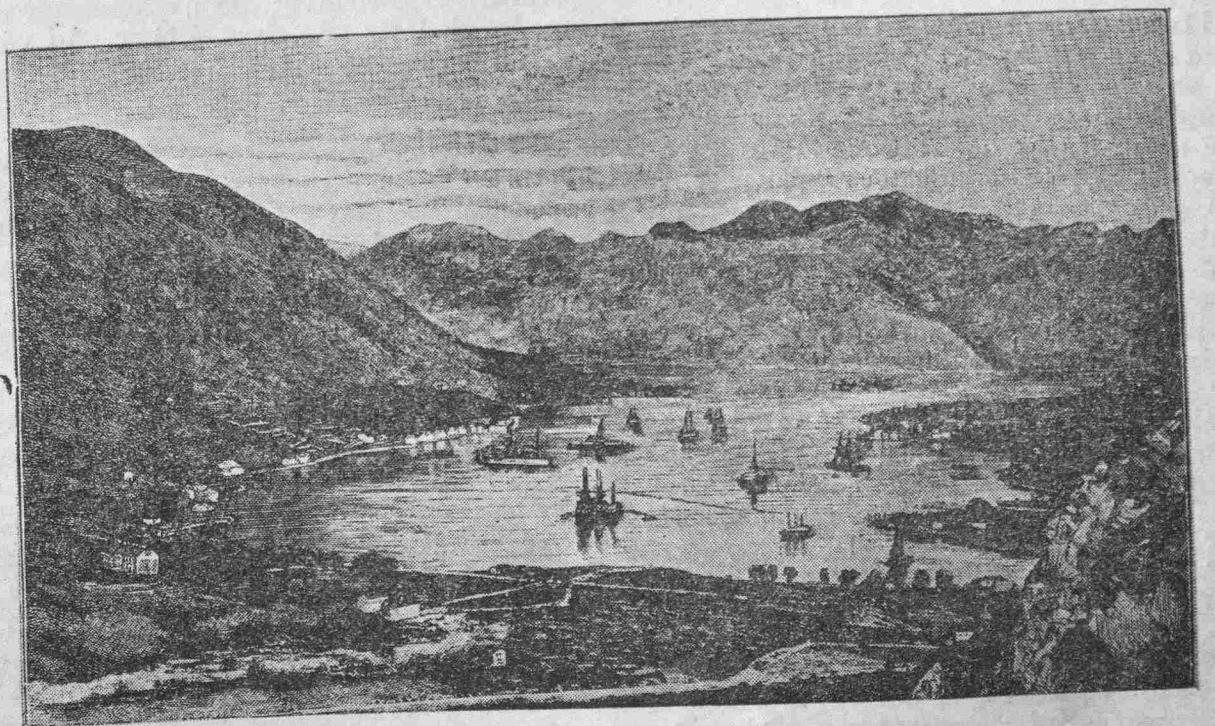
Ἄλλ' ὁ ἀναγνώστης εἶναι τὸ περίεργον ἐκεῖνο ζῶον, τὸ ὁποῖον δὲν χορταίνει ποσῶς. Ἐπιθυμεῖ νὰ ἔχῃ νέα καὶ ὅταν ἀκόμη δὲν ὑπάρχουν, ἐξ οὗ ἔπεται ἀμέσως, ὅτι ὁ δημοσιογράφος ὀφείλει νὰ ἔχῃ φαντασίαν. Οἱ Ἰταλοὶ συνάδελφοι δὲν ὑστέρησαν. Ἔστησαν τὸ ψευταρχεῖόν των εἰς ἓνα καφενεῖον τῆς πόλεως, ὅπου ἐμαζεύοντο, ἔβαζαν κάτω τὸν σχετικὸν χάρτην καὶ μὲ καρφίτσες, ὅπως ἀκριβῶς ὁ Μέγας Ναπολέων, ἐσηματίουν στρατιάς, ἐδίδον ὡς πρῶτον ὑλικὸν τὸς φήμας τῶν δρόμων. Μεθ' ὁ ἐτηλεγράφουν εἰς τὰς ἐφημερίδας των.

Ὁ εἰπὼν, ὅτι τὸ ψέμμα εἶναι τὸ ἀλάτι τῆς ἀδικίας, δὲν ἔχει βεβήσως ἀδικῶν. Ἀλλὰ χρειάζεται εἰς τὸ ψεύδεσθαι τέχνη καὶ λεπτότης, τὴν ὁποῖαν δὲν εἶχον καθόλου οἱ φίλοι μας. Κατὰ τὰς πρώτας ἐβδομάδας τοῦ πολέμου εἶχον ὑποχρεώσῃ τ' ἀντιμέτωπα στρατεύματα εἰς ἓνα κωμικὸν «ἀν-ἀβάν-ἀν-ἀρριέρ». Ἀπὸ Μπελφὸρ εἰς Ταιν—Ἀλτικιρ—Μυλχάουζ—Κολμάρ καὶ μέχρις Ἰστάν καὶ Στρασβούργου οἱ μὲν ἐπροχώρουν καὶ ὑπεχώρουν κατόπιν, καταδιωκόμενοι τοῦλάχιστον δις τῆς ἡμέ-

ρας! Καὶ ἦταν τόσον ἀδεξιῶς διατυπωμένα αὐτὰ ὅλα, τόσον ἀστείαι πολλάκις αἱ πηγαί! Συνήθως κάποιος ποδηλάτης ἤρχετο κατ' εὐθείαν ἀπὸ τὸ Κολμάρ—200 χιλιόμετρα!—διαλαθὼν τὴν προσοχὴν ὄλων τῶν Γερμανῶν, Γάλλων καὶ Βέλγων διπλοσκοπῶν, ἐπίτηδες διὰ ν' ἀναγγεῖλῃ τὸ καὶ τὸ εἰς τοὺς Ἰταλοὺς ἀνταποκριτὰς τῆς Βισιλείας!!! Μέχρις οὗτου τέλος συνεφωνήθη ἀφώνως μεταξὺ ὄλων τῶν ξένων δημοσιογράφων εἰς τὴν «σαλα-στάμπα» τῆς Ρώμης: Ὑπὸ καθάρσιν οἱ κύριοι συνάδελφοι τῆς Βισιλείας! Ἐτελείωσεν!

— Αὐτοί, μοῦ ἔλεγε μίαν χαραυγὴν εἰς τὸ μικρὸ καφενεῖον τοῦ «Ταχυδρομοῦ τῆς Ἰταλίας», ὅπου ἐμαζεύομεθα οἱ ὀλίγοι ξενύχτηδες τῆς Ρώμης, ὁ κ. Πούλεϋ, ὁ ἀνταποκριτὴς τοῦ «Νταϊηλυ-Ἐξπρες», μοῦ ἐνθυμίζουν τὸν ἐκπορθητὴν τοῦ Πόρτ-Ἀρθούρ...

— Τὸν στρατηγὸν Ντζή;

Ὁ κόλπος τοῦ Κατάρου.

ΙΣΑΒΕΛΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

συνίχεια από σελ. 126

- Πώς τὸ γνωρίζεις;
- Ἄν αὐτὴ δὲν ἀγαπᾷ κανένα σήμερον, ἠγάπησεν ὅμως, ἀλλ' ὄχι ἐμὲ, ἐν τούτοις ἐν ἀπὸ τὰ παιδιὰ σας.
- Εἶσαι βέβαιος;
- Μοῦ τὸ εἶπε.
- Καὶ σὺ τὴν ἀγαπᾷς πάντοτε;
- Ἐκίνησε βιαίως τὴν κεφαλὴν.
- Ὅχι, δὲν τὴν ἀγαπῶ, δὲν τὴν ἀγαπῶ, ἀπήνησε μὲ πείσμα. Καὶ ἔσπευσε νὰ κλεισθῇ εἰς τὸ δωμάτιόν του.

20. Ἡ εὐτυχία τῆς Μάρθας.

Δύο ἢ τρεῖς μῆνες εἶχον παρέλθει. Ἡ κατάσταση δὲν ἠλλάξε κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο. Ἐν τούτοις εἰς τὰς καρδίας τῶν νέων ἐγένετο μία λανθάνουσα ἐργασία. Ὅσοι ἠγαπῶντο, δὲν ἔπαυσαν ν' ἀγαπῶνται. Ἡ λύσις ἐπλησίαζεν, ἤτις ὅμως δὲν ἦτο ἐκείνη, τὴν ὁποίαν εἶχε φαντασθῇ ὁ μαρκήσιος.

Ὁ Ἰάκωβος καὶ ἡ Ἰσαβέλλα σπανίως συνωμίλουν. Ἐφαίνοντο μάλιστα τόσο ὁ μὲν, ὅσον καὶ ἡ κόρη, ὅτι κάποιο ἔνστικτον τοὺς ἀπεμάκρυνεν.

Ἡ Ἰσαβέλλα ἐπεδίωκε νὰ ζῇ μεμονωμένη. Ἀπέφευγεν ἀκόμη καὶ τὴν Μάρθαν, διὰ τὴν ὁποίαν δὲν εἶχε τὰς μητρικὰς θωπείας τῆς ἄλλοτε. Ἐξ ἄλλου ἡ Μάρθα προσπαθεῖ νὰ ἀνακαλύψῃ τὸ αἴτιον τῆς τοιαύτης ψυχρότητος τῆς ἀδελφῆς τῆς, ἀλλὰ δὲν τὸ κατορθώνει.

Ὁ Ἰάκωβος πάλιν περιᾶ τὰς ἡμέρας του μὲ τὴν Μάρθαν, ἢ

ὁποία ἔχει τελείως μεταβληθῇ. Ἡ ὑγεία τῆς λάμπει ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς, εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς, εἰς τὸ ὕψος τῆς. Ὁ ἔρωσ τῆς — ἡ Ἰσαβέλλα τὸ εἶχεν ἀντιληφθῇ ἄλλοτε — ἀπετέλει τὴν ζωὴν τῆς. Ἡ ἀπώλειά του θὰ τὴν ἐθανάτωνεν.

Ἐν ἀπόγευμα ἡ Ἰσαβέλλα ἐπέστρεφεν ἀπὸ τὸ πλησιόχωρον Θιλό. Ἡ βροχὴ τὴν κατέλαβε καθ' ὁδὸν καὶ ἠναγκάσθη νὰ καταφύγῃ παρὰ τινὰ βράχον, ὁ ὁποῖος ἐσχημάτιζε σπήλαιον. Ἐκεῖ ἐπερίμενε λεπτά τινα, ὅτε βλέπει νὰ ἐπιστρέφουν ἐκ τοῦ περιπάτου ὁ Ἰάκωβος καὶ ἡ Μάρθα. Ἐτρέχον διὰ ν' ἀποφύγουν τὴν βροχὴν ἐν τούτοις, τὸ οὖς τῆς ἀδελφῆς δὲν διέφυγον οἱ λόγοι, τοὺς ὁποίους ἡ Μάρθα ἀσθμαίνουσα ἀπηύθυνεν εἰς τὸν Ἰάκωβον:

— Δὲν σᾶς ζητῶ τίποτε ἄλλο, Ἰάκωβε. Ἀφήσατέ με μόνον νὰ σᾶς ἀγαπῶ καθὼς σᾶς ἀγαπῶ. Ἄν εἰξεύρετε, Ἰάκωβε, πόσον ἡμῶν δυστυχῆς μακράν σας! Τώρα, ποῦ σᾶς βλέπω, σᾶς ὀμιλῶ, εἶμαι εὐτυχῆς. Δὲν ζητῶ τίποτε πλειότερον. Θὰ ἤθελον νὰ περάσω τοιοῦτο τρόπον τὴν ζωὴν μου...

Οἱ νέοι ἀπεμακρύνθησαν. Ἡ Ἰσαβέλλα ἐξηκολούθει νὰ μένη ὑπὸ τὸν βράχον. Ἐστήριξε μὲ τὰς χεῖρας τὴν κεφαλὴν τῆς.

— Ἰδοῦ, ἐσκέπτετο, ἐπέτυχα, ἐπέτυχα πληρέστατα!

Ἐν τούτοις εἰς τὸ πρόσωπον τῆς κόρης, ἡ θυσία τῆς ὁποίας ἐδημιούργησε τὸν ἔρωτα τοῦ Ἰακώβου καὶ τῆς Μάρθας, κάποια θλίψις διεγράφη.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ βροχὴ εἶχεν ὀλιγοστεύσει, ἡ Ἰσαβέλλα ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ κρησφύγετόν τῆς καὶ διηυθύνετο πρὸς τὸν Πύργον. Δὲν ἐπρόσεχε νὰ προφυλαχθῇ. Ἐβράχη καὶ κατεκλίθη μὲ πυρετόν. Δύο ἡμέρας ἔμεινε κλινήρης.

Ἡ Μάρθα, ἀπερροφημένη ἀπὸ τὸν ἔρωτά τῆς, σπανίως ἐπλησίαζε τὴν Ἰσαβέλλαν ἐν τούτοις ἐν ἀπόγευμα, ὅτε ἡ κόρη εὐρίσκει μόνη εἰς μίαν γωνίαν τῆς αἰθούσης, ἐκάθησε παρ' αὐτήν.

— Ἰσαβέλλα, τῆς εἶπεν, εἶμαι εὐτυχῆς τόσο, ὅσον δὲν ἐφαντάσθη ποτέ. Τί ὄραϊα ποῦ περνοῦμεν μὲ τὸν Ἰάκωβον! τί ὄραϊους περιπάτους κάμνωμεν μαζὶ! Ὡ! εἶμαι τόσο εὐτυχῆς! Δι' αὐτὸ φοβοῦμαι τὸ μέλλον, τὸ ὁποῖον δὲν εἰμπορεῖ νὰ μοῦ ἐξασφαλίσῃ ἔντελεστέραν εὐτυχίαν. Ἄν ἀπέθνησκα τώρα!...

(ἀκολουθεῖ)

Ο ΕΡΩΣ ΕΙΣ ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΒΟΥΝΑ

Ο ΠΑΥΛΟΣ ΓΙΟΥΝΙΣΤΣ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΝΑΤΑΛΙΑΝ ΔΟΡΜΙΤΣ

Μάρτιος 18**

«Ὁραία μου Νατάλια!

»Εἶναι ἀλήθεια λοιπόν, ὅτι Σοῦ ἀρέσουν τὰ γράμματά μου; Πόσον εἶσαι καλὴ γὰρ τὸ λέγεις αὐτό, καὶ πόσον μὲ κάμνεις ἐπερήφανον νὰ τὸ ἀκούω! Κ' ἐγώ, ὁ ὁποῖος ἐνόμιζα, ὅτι τίποτε ἀκόμη δὲν Σοῦ εἶπα, ὅτι μόλις κατάρθωνα νὰ Σοῦ ἀνοίγω πότε-πότε τῆς ψυχῆς μου τοὺς θησαυρούς, καὶ νὰ Σοῦ ἐκφράζω μὲ λέξεις ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον μὲ κάμνεις νὰ αἰσθάνωμαι καὶ νὰ ἐννοῶ!... Ἄλλ' αὐτὸ σημαίνει, ὅτι τῆς ἰδικῆς Σου τῆς ψυχῆς οἱ θησαυροὶ εἶναι ἀσυγκρίτως θαυμάσιον τῆς ἰδικῆς μου, καὶ ὅτι ἔχεις τὸ χάρισμα νὰ μαντεύῃς μᾶλλον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον θέλω νὰ Σοῦ εἰπῶ μὲ τὰ γροφόμενά μου.

»Μὲ ἀγαπᾷς λοιπόν!... Ἄλλὰ τότε, ποῖα λέξεις ἔμπορεῖ νὰ προσδιορίσῃ ἀκριβῶς τὸ ὕψος τῆς εὐτυχίας μου, καὶ μὲ ποίας λέξεις ἔμπορῶ νὰ κανηθῶ κ' ἐγώ διὰ τὴν δόξαν, τὴν ὁποίαν μοῦ προσφέρεις;

»Δὲν τολμῶ νὰ τὸ πιστεύσω!

»Δὲν θέλω νὰ τὸ πιστεύσω, διότι φοβοῦμαι μήπως γίνω ἐγωιστής. Θέλω νὰ ἤμαι μικρὸς ἀπέναντί Σου, πολὺ μικρὸς καὶ ἀσήμαντος, χωρὶς καμίαν ἀξίωσιν καὶ καμίαν ἀξίαν, νὰ γίνωμαι μόλις ὁρατός ἐκ τοῦ ὕψους, εἰς τὸ ὁποῖον Σ' ἔστησα, καὶ νὰ Σὲ ἀγαπῶ, μὲ τὴν πεποίθησιν, ὅτι οὐδέποτε θὰ μ' ἀγαπήσῃς.

»Ἀγάπα με, ἂν θέλῃς, ἀλλὰ μὴ μοῦ τὸ εἰπῇς! Δὲν θέλω νὰ κατέλθῃς ἀπ' ἐκεῖ ποῦ Σ' ἔχω στήσει, ἀλλὰ θέλω ν' ἀναιβάσῃς κ' ἐμένα ἕως ἐκεῖ καὶ

νὰ μὲ βάλῃς νὰ σταθῶ κοντά Σου. Τότε μόνον ἔμπορεῖς ἐλεύθερα νὰ μοῦ εἰπῇς, ὅτι μὲ ἀγαπᾷς... Ἐάν κ' ὁ ἔρωσ καταβῇ, Νατάλιά μου, τότε πρὸς τί νὰ στήσουν τόσο ὑψηλὰ τὸν Οὐρανόν, καὶ τοὺς ἀνθρώπους τόσο χαμηλὰ στὴν γῆν ἐπάνω; πρὸς τί νὰ δώσουν στὴν καρδίαν μας τοὺς παλμούς, καὶ στὴν ψυχὴν μας τόσο εὐγενῆ τὴν φαντασίαν; εἰς τί θὰ μᾶς χρειάζεται ὁ νοῦς, καὶ μὲς' ἑσὶν νοῦν μας τί θὰ ἐχρειάζετο ἡ Ἰδέα;

»Θὰ Σ' ἀγαπῶ καὶ ὅταν μ' ἀγαπᾷς! Ἄλλ' ὅταν τὸ γνωρίζω, τί θᾶχω πλέον νὰ Σοῦ πῶ; Κουράσθηκα λοιπόν νὰ τὸ ἀκούῃς, καὶ ἔσπευσε νὰ μοῦ τὸ πῆς; Ἄλλ' ἐγώ Σ' ἐλέγω τόσο τρυφερά, μὲ τόσο ἀπαλότητα καὶ θερμὴν, ὥστε θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ κουρασθῆς, θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ τὸ χορηγήσῃς! Πότε μᾶς εἶπεν ὁ Θεός, ὅτι μᾶς ἀγαπᾷ; Καὶ ὅμως, πῶς μ' ἀγαπᾷ, κανεὶς μας δὲν πιστεύω ν' ἀμφιβάλῃ...

»Οὔτε κ' ἐγώ, Νατάλια μου, ἀμφεβάλα ποτε, ὅτι θὰ μ' ἀγαπήσῃς... Ἄλλὰ δὲν ἠθελα νὰ μοῦ τὸ εἰπῇς προτοῦ νὰ φθάσω ἕως ἐκεῖ ποῦ πρέπει: νὰ φθάσω ἕως ἐκεῖ ποῦ στέκεσαι, καὶ ἰδῶ νὰ συνδεσθῶ μαζὶ Σου.

»Ναί! εἶν' ἀλήθεια, ὅτι Σ' ἀγαπῶ! ὅτι Σ' ἀγαπῶ μὲ ὅλην τὴν ὁρμὴν τῆς συνειδήσεώς μου, μὲ ὅλην τῆς καρδιάς μου τὴν ἀκμήν, καὶ μὲ ὅλην τῆς ψυχῆς μου τὴν λαχτάραν. Εἶναι ἀλήθεια, ξεσφῆ το, ὅτι κανεὶς δὲν θὰ Σὲ ἀγαποῦσε τόσο, ὅτι κανεὶς ἀνθρώπος δὲν ἔχει μὲς' ἑσὶν στὰ στήθια του ὅσην ἐγὼ εὐρυχωρίαν.

»Ἀκόμη ὅμως δὲν μ' ἐγνώρισες καλά, καὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ ἔχῃς δι' ἐμὲ, ὅσην ἐγὼ θέλω σ' ἐμένα γὰρ ἀφοσίωσιν καὶ πίστιν. Ἐχω ἀκόμη τόσα νὰ Σοῦ εἰπῶ, πρὶν νὰ μοῦ εἰπῇς Ἐσὺ τὰ ὅσα ἔχεις, καὶ εἶναι τόσ' ἀκόμη γὰρ νὰ μάθῃς Σὺ, πρὶν μάθω ἐγὼ τί σκέπτεσαι γὰρ ἐμένα!...

»Θυμήσου πῶς προστοιμάζεσαι, ὅταν θὰ πᾶς νὰ κοινωνήσῃς... πῶς, πρὶν ἀνοίξῃς τὸ στόμα Σου εἰς τὸν Θεόν, πρέπει νὰ πῆς καὶ τὴν ὑστερινὴν τῆς προσευχῆς Σου λέξιν... πῶς δὲν τολμᾷς νὰ πλησιάσῃς ἕως ἐκεῖ, πρὶν κάμῃς ὅλα τὰ καθήκοντά Σου καὶ πρὶν εἰπῇς εἰς τὸν Θεόν ὅσα ὀφείλεις νὰ Τοῦ εἰπῇς...

»Εἶναι κ' ὁ ἔρωσ μιά μετάληψις, Νατάλιας Μετάληψις ὑπερφυῆς, ποῦ φέρνει δύο ψυχὰ μαζὶ, χεῖρ μὲ χεῖρ κρατημένας, νὰ πᾶνε ναῦρουν τὸν Θεόν καὶ νὰ τὰς εὐλογήσῃ. Ἐρως δὲν ὀνομάζεται ποτὲ ἐκεῖνο, ποῦ δὲν φέρει τοῦ Θεοῦ τὴν εὐλογίαν. εἶν' αἰσθημα σατανικόν, μὲς' ἀπὸ τὰ σπλάγγνα τῆς Κολάσεως βγαλμένον, ποῦ βλέπει μόνον τὴν μορφὴν, καὶ τὴν μορφὴν μόνον δουλεύει.

»Δὲν θέλω τέτοιον ἔρωτα. Τέτοιον ἀγάπην δὲν τὴν θέλω. εἶναι ἀγάπη ψεύτικη, ἀγάπη μόνον γὰρ τὴν σάρκα, καὶ οὐδὲν μέσα σὲ μιά στιγμὴ. εἶναι ἀγάπη πρόστυχη, πῶχει τὰ βλέμματα στραμμένα πάντα κάτω, ποῦ δὲν τολμᾷ ποτὲ νὰ στρέψῃ καὶ νὰ ἰδῇ τὸν Οὐρανόν καὶ ν' ἀντικρύσῃ τοῦ Θεοῦ τὸ βλέμμα.

»Γι' οὗτό, μὲ βλέπεις, ἀψηφῶ τὸ ἐνδεχόμενον τοῦ νὰ μὴ Σ' ἀποκτήσω...

»Πῶς εἶσαι, πῆς μου, δυνατόν, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ μὴ μ' ἀνήκῃς, ἀφοῦ κατέχει πλέον ἡ ψυχὴ μου τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ Σ' ἐπικαλῆται, ἀφοῦ ἀνέλαιβες καὶ Σὺ τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἦσαι πρόθυμος εὐθύς εἰς καθ' ἐπίκλησίν τῆς;

»Πῶς εἶσαι, πῆς μου, δυνατόν, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ μὴ μ' ἀνήκῃς, ἀφοῦ Σὲ βλέπω μέσα μου, παντοτεινὰ μέσα στοῦν μου, νὰ μοῦ ρυθμίζῃς τοὺς παλμούς καὶ μὲς' ἑσὶν τὸ αἷμά μου νὰ τρέχῃς;

»Εἶσαι δική μου! ξεσφῆ το. Δὲν ἔμπορεῖς νὰ μ' ἀποφύγῃς πλέον. Αὐτὸ τὸ αἰσθημα πῶχον γὰρ Σὲ, τὸ αἰσθημα αὐτό, ποῦ μ' ἔχεις Σὺ ἐμπνεύσει, δὲν φεύγει, ὅταν ἀπαξ ριζωθῇ, καὶ ὅταν δοθῇ, δὲν παίρνεται πειὰ πίσω!

»Μ' αὐτὸ τὸ αἰσθημα, Νατάλια μου, θὰ ζῶ! κ' ἐνόσφ μ' αὐτὸ θὰ ζῶ, δὲν θὰ φοβοῦμαι ν' ἀποθάνω...

»Υγίαινε, Νατάλια! ὄραϊα μου, χαριτωμένη φίλη!

(Μετὰφρασις)

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Ν. ΠΕΛΙΣΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΙΑ ΕΦΕΥΡΕΣΙΣ

Χειροκροτήσατε μίαν εφεύρεσιν, που πέρασεν...

Η εφεύρεσις αυτή, κύριοι, ίσως είναι η πρώτη...

Εγεννήθη εδώ εις την πρωτεύουσαν, μέσα εις...

Με την νέαν εφεύρεσιν, που θα αναστατώσῃ...

Δεν σύγκριται ούτε από πολυπλόκους μηχανάς...

Διακρίνεται πρὸ παντός διὰ τὴν υπερπρακτικότητά της...

Ένας τενεκὲς — καὶ σκουριασμένος ἀκόμη — ἀρκεῖ...

Μὴ ἀπορείτε. Ὁ μακαρίτης εφευρέτης...

Ἄπο ἐντερικά νοσήματα. Ὅλαι αἱ προσπίθεται...

Κατέφυγεν εἰς τὰ βότανα, εἰς τὰ massages, εἰς...

Εἶδε μ' ἀπορίδῃ, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ περιμένῃ...

Ἐσκέφθη, ἐμελέτησε μέρες ὀλόκληρες, καὶ ἔνα...

Ἐσκηνοφόωτο βράδυ ἠθέλησε νὰ ἐφαρμώσῃ...

Πῆρε ἕνα τενεκὲ καὶ — ὡ τῆς πρακτικότητος! —...

Σὲ ὀλίγα δευτερόλεπτα τὸ ἔντερο κόκκινο, φλο...

Μερικαὶ κινήσεις τοῦ τενεκε ἔφθισαν, διὰ νὰ...

Τὸ ἀπαίσιον ἐκείνο κρεατάκι, ποῦ κατέτρωγε...

Δὲν ξεύρω μὲ τί μάτι θὰ ἰδοῦν οἱ ἱατροὶ αὐτὴν...

Δὲν χρειάζονται πειὰ οὔτε βεντούζες, οὔτε ἐγγει...

Βῆχετε; Μπορεῖτε πολὺ ὠραία μ' ἕνα τενεκε...

Κατὰ θετικωτάτας πληροφορίας μας ἡ εὐεργε...

Φαντάσου τότε, χαριτωμένη ἀναγνώστρια. Ὅταν...

Εἶμεθα πολὺ αἰσιόδοξοι διὰ τὴν ἐξέπλωσιν τῆς...

Ἄς τρίβουν ἀπὸ τώρα οἱ γάτες τῆς κοιλιῆς καὶ...

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΤΟ ΔΕΞΙΚΟΝ ΜΑΣ

- Φυλακὴ — τὸ πινδοχεῖον τῶν κατεργαρέων.
Χαιρετισμὸς — χειρονομία, δι' ἧς βεβαιούμεθα,
Χάρις — ἡ ἐξωτερικὴ τοῦ σώματος ψυχὴ.
Χῆροι — ἡ ἀγάλη τῶν χήρων.
Χορευτὴς — ὁ εὐφυὴς τοὺς πόδας.
Χρῆν — ὁ,τι ἀδυνατοῦν... οἱ μὴ ἔχοντες πίστω...

Τὸ Παιδαγωγικὸν περιοδικὸν «Ἡ Ἀγωγή». — Μέσα...

Κόρη χρηστὴ καὶ ἐνάρετος, τὸ χάριμα...

Ἡ μαύρη γῆ, δὲν ἐφριξες τέτοιο κορμὶ νὰ φάγῃς...

Ἀναχωρήσεις. — Μετὰ βραχείαν ἐν τῇ πόλει μας...

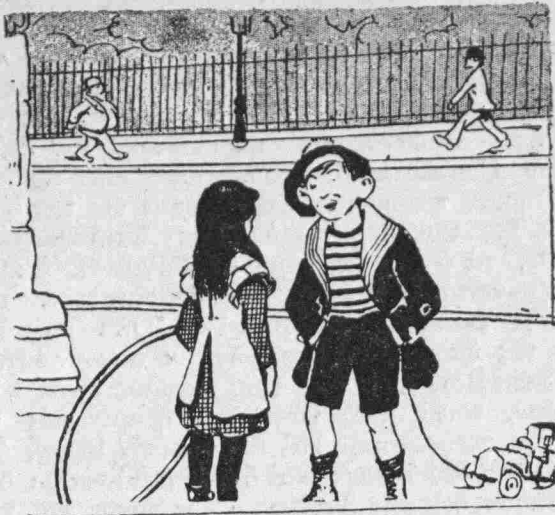
Ἡ φιλανθρωπία εἰς τὰ σχολεῖά μας. — Εὐχα...

ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΑ, ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ ΚΑΙ ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ
Ο ΙΑΤΡΟΣ
Α. Σ. ΜΙΣΙΡΛΟΓΛΟΥΣ
Χειροῦργος τῶν Ἐθνικῶν Νοσοκομείων

Μεγάλαι ἀφίξεις νεωτερισμῶν τῆς ἐποχῆς: ΤΙΡΙΓΓ-ΓΑΛΑΤΑ. — Τὸ καλλίτερον δῶρον τῶν Χριστουγέννων: Μία ἐνδυμασία τοῦ Οἴκου ΤΙΡΙΓΓ.

— Κολή κυρία, δέν μου δίνετε κάτι τὴ νὰ φάγω;
— Πάλιν ἰδῶ εἶσαι; Στάσου νὰ φωνάξω τὸν ἄνδρα μου!
— Μὲ τὸ παρνιόν, κυρία, μπὲ ρεῖ νὰ θέλετε νὰ γίνετε μία ὠραία χήρα, μὰ ἐγὼ δέν εἶμαι ἀνθρωποφάγος.

— Πῶς ἤθελα, Φοφῶ μου, νὰ ἤμουνα καρδιογνώστης!
— Γιατί;
— Νὰ γιατί, θὰ ἤξευρα ποῦ κρύβει ἡ μαμὰ τὸ γλυκὸ καὶ θὰ πῆγαινα νὰ τὸ ἐτρωγα ὅλο.

— Ὁ τρόπος, ποῦ μ' ἐκύττοξε, εἶνε πολὺ προσβλητικός.
— Τί; μήπως ἐκύττοξε πολλὴ ὥρα ὅλο ἔσένα;
— Ἄπ' ἐναντίας, μού ἔρριψε μιά ματιά μονάχα καὶ κατόπιν ἐγύριεν ἄλλοῦ τὰ μᾶτια της.

Ἀπὸ τὰς γελοιογραφίας τοῦ «ΒΟΥΡΔΟΥΛΑ»
ποῦ κυκλοφορεῖ τὴν προσεχῆ **ΤΕΤΑΡΤΗΝ**.

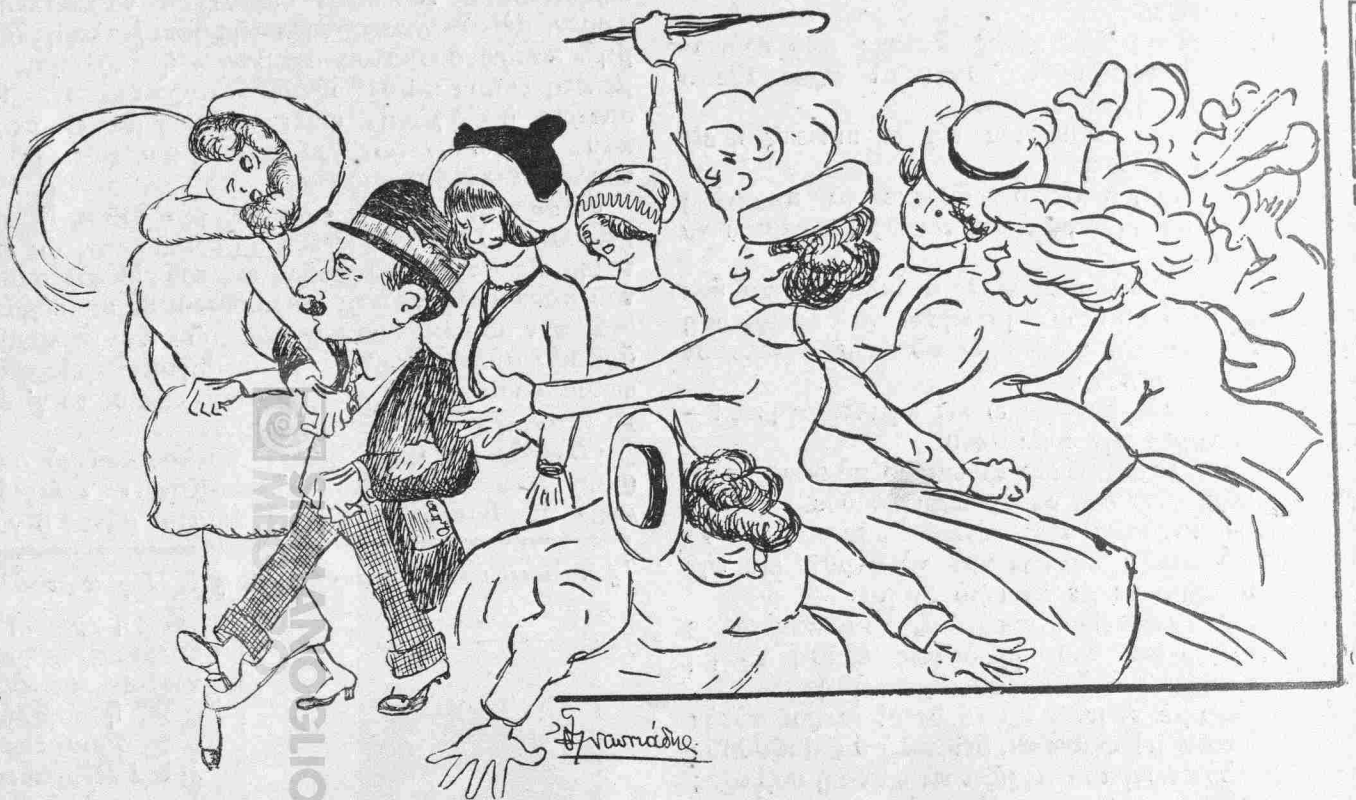
Ὁ διευθυντὴς τοῦ «Ἄπ' Ὅλα» κ. Καβαλιέρος, δικαιολογῶν τὸ ὄνομά του.

Θαυμάζω τὴν ἀνδρεία σου, καὶ ἄς μὲ λένε χάχα...
στὸν κόρφο φτύνω, ἀδελφέ, καὶ γιὰ τὴ μιά μονάχα,
καὶ σὺ, σὰν ἄλλος Ἡρακλῆς, σιγὴ σιβαρῆς σου πλάτες
σέρνεις κοπάδι ὀλόκληρο, ξανθὲς καὶ μαυρομάτες.

Χαλάλι σου, συνάδελφε κι' αὐτὲς καὶ ἄλλες τόσες!
Νὰ βοὶ βαθοῦν τὰ στόματα καὶ ἢ κακὲς ἢ γλώσσες!...
Δὲν φταῖς ἐσὺ, κακόμοιρε... Ποιὸς φταῖ, ἐγὼ τὸ ξέρω...
— Ἐκεῖνος, ποῦ οὐ βάπτισ μ' αὐτὸ τὸ «Καβαλιέρο!»

Τέρπανδρος.

ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Ὁ πόλεμος, μεταξύ ἄλλων, ἀνεστάτωσε καὶ κάθε γεωγραφικὴν γῶσιν τῶν ἀγεωγραφῶν συζητητῶν του. Ἀμφιβάλλω, ἂν οἱ τολμηρότεροι θαλασσοπόροι ἢ ἐξερευνηταὶ εἶχαν τοιαύτας γνώσεις καὶ ἂν αὐταὶ ἠκούσθησαν ποτὲ καὶ εἰς τὰ σοφώτερα γεωγραφικὰ συνέδρια. Θέλετε καὶ ἀποδείξετε; Ἐπισκεφθῆτε κανέν μαρμάρينو τραπεζάκι καφενεῖου, ἐπάνω εἰς τὰ ὁποῖα εἶναι χαραγμένα με μολυβδοκόνδυλο αἱ θαυμάσιαι αὐταὶ γεωγραφικαὶ γνώσεις. Ἐξαφνα, δέν θὰ τρομάξετε, ἂν εἰς ἓν ἀπὸ αὐτὰ ἰδῆτε τὸ Πρεζεμισλ γρομμένο σ' τὴν... Ρουμανίαν.

Τὸ περίεργον εἶναι, ὅτι τόσοι καὶ τόσοι ἐκδοθέντες ἕως τώρα πολεμικοὶ γεωγραφικοὶ χάρται δέν κατώρθωσαν νὰ διδάξουν ἀκριβῶς τὰ ὄρια καὶ τὰ μέρη, εἰς τὰ ὁποῖα γίνεται τὸ πανευρωπαϊκὸν αἱματοκύλισμα. Σ' αὐτὸ ὅμως δέν πταίουν καὶ τόσοσιν οἱ ἀγεωγράφητοι μείναντες συζητηταὶ, ἅψου ἓνας ὅπου τούς περιφήμους αὐτούς χάριαι δέν φοβήθηκε τὴν Σαρδηνίαν νὰ τὴν κάμη... χερσόνησον τῆς βορείου Ἀφρικῆς.

Γνωστὸς μπακάλης κάποιαις γειτονίαις εἶναι καιρὸς τώρα, ποῦ ἀπὸ τὸ πρωῒ ἕως τὸ βράδυ καταγίνεται με ἓνα χάρτην γεωγραφικόν, ἐκδόσεως Νεράντζη. Τὸν διαβάζει καὶ τὸν ἀποστηθίζει ὁ κακομοιρῆς σὰν μικρόπαιδο, ποῦ μανθάνει τὸ ποίημά του. Ἐχει δὲ καὶ ἱστορίαν ὁ χάρτης αὐτός, διότι, κατὰ τὴν ὁμολογίαν τοῦ φιλομούσου μπακάλη, τὸν ἀπέκτισε με τέσσαρες ὀκάδες κάρβουνα, ποῦ ἔδωκε σ' τὸν πρώην πτωχὸν νοικοκύρην τοῦ ἱστορικοῦ αὐτοῦ χάρτου.

Μετὰ τούς μπακάληδες, ἐσκέφθησαν νὰ κάμουν τὴν τύχην τους καὶ εἰ κασάπηδες, με ὑπερτίμησιν τοῦ κρέατος. Ἐπάνω ὅμως σ' τούς γλυκεῖς ἱεροκρυφίους ὑπολογισμούς των, περὶ μεγάλου μελλοντικοῦ κέρδους, κράκ, ἢ ἀφθονία τῶν ψαριῶν καὶ ματαίωσις κάθε χρυσοῦ κασάπικου ὄνσιρου.

Ἀπὸ συμπάθειαν πρὸς τὴν ὑπερτιμημένην ζάχαριν, πῆρε δρόμο σ' τὴν ἀκριβείαν καὶ ὁ καφῆς. Κατήντησε καὶ αὐτὸς εἶδος πικλυτελείας καὶ ὄχι πλέον διὰ κάθε στομάχι. Ἄχ! αὐτὸ τὸ στομάχι! Μὰ τί κακὸ τοῦ ἐκάμαμε καὶ θέλει ὅλο νὰ μᾶς ἔχη εἰς τὴν περιπληρώσεώς τον αἰωνίαν κίνησιν καὶ τυραννικὴν ἀγωνίαν; Κατήντησε πειὰ νὰ θέλη... στομάχι διὰ νὰ τὸ ὑποφέρη κανεῖς.

Ἐνα μοδιστράκι με παρόπονο μᾶς ἔγραψεν: «Ἦτο πολὺ περιττό, κ. Πάνε-Ρῶτα, νὰ δημοσιεύσῃς, ὅτι μιά φορὰ ἔτυχε μέσα ἀπὸ τὸ μανσόν μου νὰ πέσῃ τὸ φαγητό μου τὸ μεσημεριάντικο. Αὐτό, κύριε, δέν λέγεται καλὸς τρόπος». Γιατί, καλὸ μου μοδιστράκι, χαλᾶς τὸ κέφι σου; Καὶ τί σὲ μέλλει τί γράψαμε γιὰ τὰ μανσόν; Ὅσο γιὰ τὸ ψωμάκι σου, δέν πειράζει, ἀρκεῖ καμμιὰ φορὰ νὰ μὴ πέφτῃ ἀπὸ τὸ μανσόν κανένα... μυρωδάτο γράμμα, καὶ γιὰ τ' ἄλλα ἔχει ὁ Θεός.

Ἡκούσθη ἀπὸ κούτσαβον, ποῦ δέν ἤθελεν ἢ δέν εἶχε νὰ ἀγοράσῃ τὸ μανσόν, ποῦ τοῦ ἐζητοῦσε τὸ λατρευτὸ δουλικὸ του:

— Ἦφ, κοῦμένη Ἀνδριάννα, τί νὰ κάμῃς μαθῆς τὸ μανσόν, ὄντας εἶμαι ἐγὼ γιὰ σένανε μανσόν, ἀπ' ἐκεῖνα, ποῦ μέσα τους ἠμποροῦν δηλαδῆς νὰ κρύψουν καὶ σένα καὶ ὅλη τὴν κουζίνα σου; Διὰ τὸ δεύτερον εἶχε πλῆρες δίκαιον ὁ ἀφοσιωμένος κούτσαβος, διότι αἱ τρυφραὶ πρὸς τὴν κουζίναν σχέσεις του τὸν ἔκαμαν νὰ ξεύρῃ τί ἀκριβῶς ἐκρυπτεν ἡ κουζίνα καὶ πῶς ἠμποροῦσε νὰ κρύψῃ αὐτὸ σὰν πελώριο ζωντανὸ μανσόν.

ΠΑΝΕ ΡΩΤΑΣ

Κυρίαί,

Μόνον ἀπὸ τὸ Ἰνστιτούτον τῆς Ὑγιεινῆς τῆς Ὁραιότητος (Μεγ. ὁδὸς τοῦ Μπέγιογλου, 77), δύνυσθε νὰ προμηθευθῆτε ὅλα τὰ καλλυντικὰ σας, ἡγγυημένα διὰ τὴν ἀγνότητά των.

STEINS
ORIENTAL
STORES LTD

Διὰ νὰ προμηθευθῆτε
ΕΠΛΥΜΑΤΑ-ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ-ΜΠΟΝΕΤΕΡ
ἐξ ὀχου καλαισθησίας
δι' ἄνδρας, γυναῖκας καὶ παιδία
ἐπισκεφθῆτε τὰ Καταστήματα

ΣΤΑΪΝ
ΕΝ ΓΑΛΑΤΑ
Μπέγιογλου καὶ Πόλει.